



ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΑΙΤΗΜΑΤΟΣ:

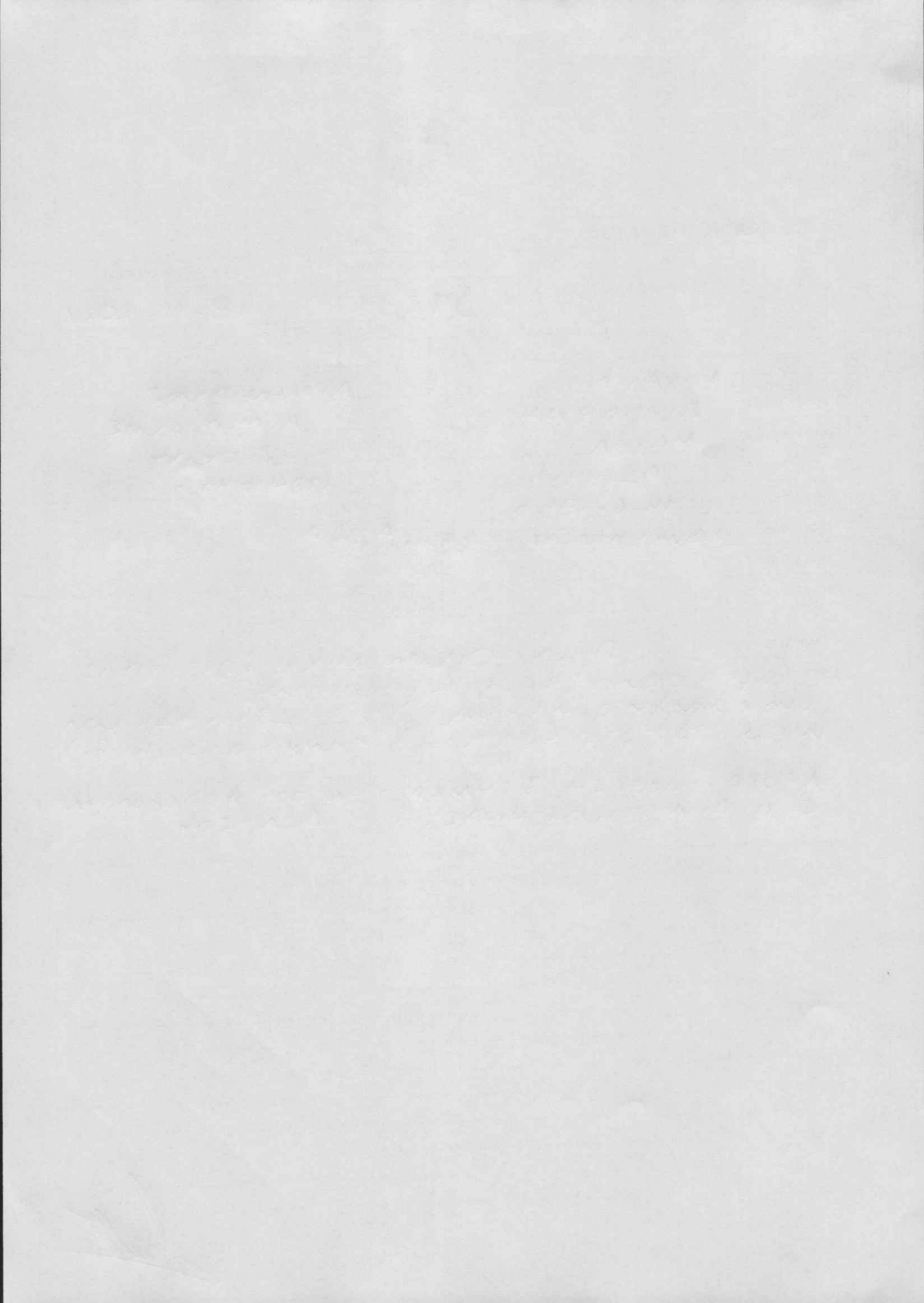
ΠΡΟΣ:	ΔΗΜΟ ΔΙΟΝΥΣΟΥ	ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΥ	ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ
		39239	18-11-2021
ΣΥΜΠΛΗΡΩΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ			

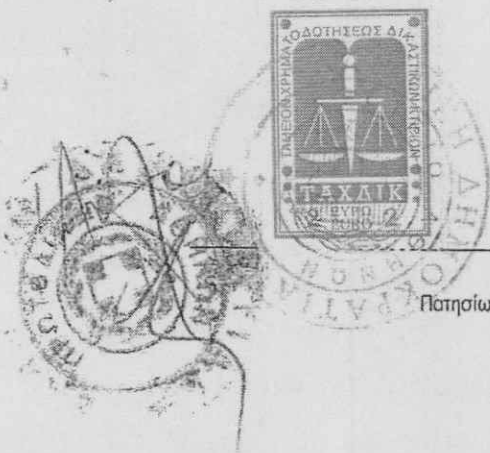
Ο - Η Όνομα:	ΜΙΧΑΗΛ	Επώνυμο:	ΑΡΜΕΝΙΑΚΟΣ
Όνομα Πατέρα:	ΣΟΥΡΙΟΩΝΑ	Επώνυμο Πατέρα:	ΑΡΜΕΝΙΑΚΟΣ
Όνομα Μητέρας:	ΜΑΡΘΑ	Επώνυμο Μητέρας:	ΣΙΣΚΟΥ
Αριθ. Δελτίου Ταυτότητας:	A2549151	Α.Φ.Μ.:	133417870
Ημερομηνία γέννησης:	14-6-1990	Τόπος γέννησης:	
Τόπος Κατοικίας:	Λ.ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ 47	Οδός:	ΔΡΟΣΙΑ
Τηλ. Κινητό:		Αριθ:	694411818
Τηλ. Σταθερό:		TK:	
Αρ. Τηλεομοιοτύπου (Fax):		Δ/ση Ηλεκτρ. Ταχυδρομείου (Email):	

Παρακαλώ όπως:

Προς ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ:
 Ο Δήμος σας έχει συμφωνήσει
 στην αμειψία που έχουμε ότι 23-11-21 και
 ώρα 11:00 στο Εφετείο Αθηνών (Λαρούσα Β.)
 ΑΦΟΡΑ ΥΠΟΘΕΣΗ 3 ΓΥΜΝΑΣΤΩΝ ΠΟΥ ΑΠΑΣΧΟΛΟΥΝΤΕ
 ΣΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΟ ΔΙΟΝΥΣΟΥ

ΥΠΟΓΡΑΦΗ





Βασίλειος Καπερνάρος & Συνεργάτες

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟ ΓΡΑΦΕΙΟ

Πατησίων 130 Αθήνα Τ.Κ. 11257, τηλ. 210-8219390, 210-8219308 fax. 210-8817587

e-mail: bkaperna@otenet.gr

**ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ
ΜΟΝΟΜΕΛΟΥΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ**

ΕΦΕΣΗ

1. Του Μιχαήλ Αρμενιάκου του Σπυρίδωνα, κατοίκου Δροσιάς Αττικής, Λ. Δημοκρατίας αριθ. 47, με Α.Φ.Μ. 133417870.
2. Της Μαρίας Λυρώνη του Εμμανουήλ, κατοίκου Δροσιάς Αττικής, Λ. Δημοκρατίας αριθ. 47,, με Α.Φ.Μ. 163032090.
3. Του Σαράντου Κριάλη του Σωτηρίου, κατοίκου Δροσιάς Αττικής, Πάροδος Δερβενακίων αριθ. 12, με Α.Φ.Μ. 122418387.

ΚΑΤΑ

Του Νομικού Προσώπου Δημοσίου Δικαίου με την επωνυμία «Δήμος Διονύσου», με έδρα στον Άγιο Στέφανο Αττικής, επί της Λεωφόρου Λίμνης Μαραθώνος αρ. 29 και Αθανασίου Διάκου, όπως νομίμως εκπροσωπείται.

ΠΕΡΙ ΕΞΑΦΑΝΙΣΕΩΣ

Της με αριθμό 998/2020 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Τμήμα Εργατικών Διαφορών), η οποία δημοσιεύτηκε την 23/6/2020 και δεν έχει κοινοποιηθεί μέχρι σήμερα.

Ι.ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ.

Η εκκαλουμένη, κατ' εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και κατά κακή εκτίμηση των αποδείξεων, απέρριψε την από 18/12/2019 (με αριθ. καταθ. ΓΑΚ:11841/2019 και ΕΑΚ: 2958/2019) αγωγή μας ενώπιον του Μονομελούς


Πρωτοδικείου Αθηνών (Τμήμα Εργατικών Δοσφορών), μη λαμβάνοντας υπ' όψη της, τους βάσιμους ισχυρισμούς και τα αποδεικτικά μέσα, τα οποία αναφέρονται στην πρωτόδικη αγωγή μας, αλλά και την επικρατούσα νομολογία, αναγνωρίζοντας ότι ο εκκαλών-εναγόμενος, παρά τις διαδοχικές συμβάσεις εργασίας μας, δεν οφείλει να αναγνωρίσει ότι συνδεόμαστε με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου.

II. ΣΥΝΤΟΜΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΑΦΟΡΑΣ.

Οι εκκαλούντες προσληφθήκαμε, η δεύτερη και τρίτος εκ των εκκαλούντων, από το νόμιμο εκπρόσωπο του εφεσίβλητου Δήμου Διονύσου και ο πρώτος εκκαλών, από το νόμιμο εκπρόσωπο του Ν.Π.Δ.Δ. με την επωνυμία «Οργανισμός Νεολαίας, Άθλησης και Πολιτισμού Δήμου Διονύσου «ΘΕΣΠΙΣ», με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου διάρκειας (8) μηνών άπαντες, με την ειδικότητα το γυμναστή, από την 19/1/2016, 22/4/2019 και 9/2/2018 αντιστοίχως.

Σε εκτέλεση της ως άνω σύμβασης ο πρώτος εκκαλών, παρείχα την εργασία μου καθημερινά, με πραγματικό εξαρχής εργοδότη μου τον εφεσίβλητο Δήμο Διονύσου, όπως επίσης και η δεύτερη και τρίτος από εμάς, στο Δημοτικό Γυμναστήριο του εφεσίβλητου, συνεχώς και αδιαλείπτως, καθημερινά στο καθορισμένο από την Υπηρεσία νόμιμο ωράριο (7,5 ώρες) ημερησίως, επί πέντε ημέρες την εβδομάδα (Δευτέρα έως Παρασκευή), όπως ακριβώς και οι μόνιμοι υπάλληλοι του αντιδίκου, για την κάλυψη των αναγκών λειτουργίας των υπηρεσιών αυτού, ενώ κατά τους καλοκαιρινούς μήνες τοποθετούμασταν και απασχολούμασταν στα λειτουργούντα camp του Δήμου Διονύσου.

Η ανωτέρω σύμβαση μας έληξε για τον καθένα από εμάς αντίστοιχα: 1) Για τον πρώτο εκκαλούντα, την 19-09-2016. Ακολούθως κατήρτισα με το νόμιμο εκπρόσωπο του Δήμου Διονύσου τρεις (3) συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου, οχτάμηνης διάρκειας εκάστη, από 16-02-2017 έως 17-10-2017, από 09-02-2018 έως 08-10-2018 και από 22-04-2019 έως 21-12-2019. Εν τω μεταξύ, την 15-10-2018, συνήψα μία (1) σύμβαση εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου, δέμηνης διάρκειας με την Ιδιωτική Κεφαλαιουχική



Εταιρεία «DRASIS CAMP» διάρκειας έως την 14-12-2018, διάστημα κατά το οποίο εξακολούθησα να απασχολούμουν με την αυτή ειδικότητα, ως Γυμναστής στο Δημοτικό Γυμναστήριο του εφεσίβλητου Δήμου Διονύσου. 2) Για την δεύτερη εκκαλούσας, την 21-12-2019. 3) Για τον τρίτο εκκαλούντα, την 08-10-2018. Ακολούθως, κατήρτισα με τον νόμιμο εκπρόσωπο του Δήμου Αμαρουσίου μία (1) ακόμη σύμβαση εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου, οκτάμηνης διάρκειας, από 22-04-2019 έως 21-12-2019. Οι αποδοχές εκάστου εξ ημών, καθορίστηκαν με τις ως άνω συμβάσεις μας και καταβάλλονταν τμηματικά, και τακτικά κάθε μήνα.

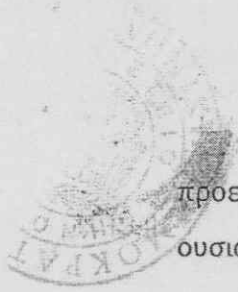
Ειδικότερα, από την αρχική πρόσληψη μας μέχρι και την άσκηση της πρωτόδικης αγωγής μας, προσφέραμε την εργασία μας, υπό τις εντολές, τις οδηγίες τον έλεγχο και την εποπτεία των αρμοδίων οργάνων του εφεσίβλητου Δήμου και των προϊσταμένων μας, τους οποίους είχε ορίσει αυτός, τηρώντας απαρέγκλιτα τις υποχρεώσεις και τα καθήκοντα που όριζε το καθηκοντολόγιο, ασκούσαμε δε καθήκοντα ανάλογα των τυπικών και ουσιαστικών μας προσόντων, προκειμένου να λειτουργήσουν οι ανωτέρω υπηρεσίες αυτού.

Οι συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου, με τις οποίες κατά περίπτωση ως προεκτέθη, απασχοληθήκαμε στις υπηρεσίες του Δήμου, στην πραγματικότητα συνιστούν ενιαία εξαρχής σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου του Δήμου Διονύσου με έκαστο από εμάς, λόγω της φύσης της παρεχόμενης εργασίας μας, σε τόπο και χρόνο που όριζαν τα όργανα αυτού και οι προϊστάμενοί μας (τακτικοί υπάλληλοι αυτού), υπό τις άμεσες εντολές, οδηγίες και την εποπτεία των οργάνων και των προϊσταμένων των ανωτέρω υπηρεσιών αυτού, με απολύτως καθορισμένο ωράριο, όπως και οι μόνιμοι υπάλληλοι αυτού, ελεγχόμενο από τα όργανα του εφεσίβλητου, ο οποίος ασκεί το διευθυντικό του δικαίωμα, αφού τα όργανα αυτού καθόριζαν τον τόπο και τον χώρο της εργασίας μας, βεβαίωναν την παρουσία μας στην εργασία, την προσέλευσή μας, την αποχώρησή μας, και επέβλεπαν την ορθή άσκηση των καθηκόντων μας κλπ.

Συνεπώς, οι συμβάσεις μας εικονικά και κατ' όνομα χαρακτηρίστηκαν ως συμβάσεις ορισμένης χρονικής διάρκειας, προς κάλυψη δήθεν πρόσκαιρων, εποχιακών και επειγουσών αναγκών, ενώ κατ' ουσία πρόκειται για συμβάσεις που εκτελέστηκαν εξαρχής και μέχρι της λήξεως αυτών, προς εξυπηρέτηση πάγιων και διαρκών υπηρεσιακών αναγκών των αθλητικών εγκαταστάσεων του εφεσίβλητου.

Η προσφερόμενη εργασία μας με τις ως άνω συμβάσεις, δεν αφορούσε στην υλοποίηση ενός συγκεκριμένου έργου, το οποίο είχε έναρξη και πέρας, και το οποίο επρόκειτο να λήξει με τη λήξη της κάθε σύμβασης μας, αλλά με την παρεχόμενη εργασία μας εξασφαλιζόταν η καθημερινή λειτουργία των ανωτέρω υπηρεσιών του εφεσίβλητου, ως προς τις μόνιμες υπηρεσιακές του ανάγκες, οι οποίες υφίστανται, λειτουργούν και θα λειτουργούν στο μέλλον, με την απαραίτητη προσφερόμενη εργασία μας.

Αναφορικά με το Ν.Π.Δ.Δ. με την επωνυμία «Οργανισμός Νεολαίας, Άθλησης και Πολιτισμού Δήμου Διονύσου «ΘΕΣΠΙΣ» αλλά και την Ιδιωτική Κεφαλαιουχική Εταιρία « DRASIS CAMP», αυτά ενεργούσαν ως διάμεσα πρόσωπα στη σχέση εργασίας που υφίστατο μεταξύ του πρώτου εκκαλούντος και του Δήμου Διονύσου, τόσο κατά το διάστημα 19-1-2016 έως 19-9-2016, όσο και από 15-10-2018 έως 14-12-2018, αντίστοιχα. Και τούτο καθώς τον τόπο, το χρόνο και το είδος της εργασίας μου καθόριζε καθ' όλη τη διάρκεια της απασχόλησής μου κατά την αρχική μου σύμβαση, απόλυτα ο εφεσίβλητος Δήμος Διονύσου, στο Δημοτικό Γυμναστήριο του οποίου απασχολούμουν. Έτσι λοιπόν οι ανάγκες για την κάλυψη των οποίων είχα προσληφθεί ήταν ανάγκες του Δημοτικού Γυμναστηρίου του εφεσίβλητου και για τον λόγο αυτό ο πρώτος εκκαλών, θεωρούσα εργοδότη μου το Δήμο Διονύσου, δεδομένου ότι ο Οργανισμός «ΘΕΣΠΙΣ» κατά το διάστημα 19-1-2016 έως 19-9-2016 αλλά και η Ιδιωτική Κεφαλαιουχική Εταιρία «DRASIS CAMP» από 15-10-2018 έως 14-12-2018 είχαν, όπως ήδη επεσήμανα, ρόλο παρένθετων προσώπων που με διέθεταν αυθημερόν (από την πρώτη δηλαδή ημέρα εκάστης σύμβασής μου από τις ανωτέρω δύο συμβάσεις) στο εφεσίβλητο και φαινόταν απλά να ενεργούν κατά περίπτωση ως αντιπρόσωποι του Δήμου Διονύσου κατά την υπογραφή των ως άνω δύο



προεκτιθέμενων συμβάσεων, χωρίς να έχουν οι ως άνω δύο (2) φορείς, καμία άλλη ουσιαστική ανάμειξη στην εργασιακή μου σχέση.

Καθ' όλο το ανωτέρω χρονικό διάστημα από της προσλήψεως μας μέχρι και τη λύση της σύμβασης, με την παρεχόμενη μας εξυπηρετούσαμε και καλύπταμε μόνιμες και διαρκείς ανάγκες των προαναφερομένων υπηρεσιών, του Δημοτικού Γυμναστηρίου, αφού απασχολούμασταν με το ίδιο αντικείμενο εργασίας, στελεχώνοντας τις υπηρεσίες αυτού, έχοντας επιφορτιστεί, ως προεκτέθη, με τα ανωτέρω καθήκοντα. Από το είδος, τη φύση, το περιεχόμενο και το σκοπό των παρεχόμενων υπηρεσιών μας, τη συνεχή και αδιάλειπτη εργασία μας και από το είδος των υπηρεσιακών αναγκών του εφεσίβλητου (οι οποίες είναι διαρκείς, μόνιμες και αμετάβλητες), που εξυπηρετούσαμε και καλύπταμε συνεχώς, προκύπτει ότι αυτές είναι πάγιες και μόνιμες, ενώ δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι καλύπταμε με την εργασία μας, απρόβλεπτες, επείγουσες, εποχιακές ή πρόσκαιρες ανάγκες των ανωτέρω υπηρεσιών του εφεσίβλητου, αφού αυτές υφίστανται, υπάρχουν και λειτουργούν μετά την αποχώρησή μας κατά τη λήξη της σύμβασης μας. Τούτο δε αφού, για την κάλυψη των αναγκών αυτών ο εφεσίβλητος κατήρτισε με καθέναν από εμάς τις ως άνω αλληπάλληλες διαδοχικές συμβάσεις μας. Οι ανάγκες αυτές θα διαρκέσουν και μετά τη λήξη της σύμβασης μας και στο μέλλον, για όσο χρονικό διάστημα θα υφίστανται και θα λειτουργούν οι ανωτέρω αθλητικές εγκαταστάσεις του Δημοτικού Γυμναστηρίου του εφεσίβλητου που απασχολούμασταν. Άλλωστε, πάγιες και διαρκείς δεν είναι οι ανάγκες που διαρκούν εσαεί αλλά οι ανάγκες των οποίων το χρονικό σημείο λήξης δεν μπορεί να προσδιοριστεί ούτε κατά προσέγγιση (βλ. ΑΠ936/2004).

Συνεπώς, οι προαναφερόμενες διαδοχικές συμβάσεις μας έχουν όλα απολύτως τα χαρακτηριστικά της σύμβασης εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, και πρόκειται εξ' αρχής για (1) σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου σύμφωνα με τον νόμο (2112/1920) και τη νομολογία και τους όρους της 1999/70/ΕΚ του Συμβουλίου της 28/6/99 Οδηγίας της Ε. Ένωσης, παρ' ότι ο εφεσίβλητος προσχηματικά και κατ'

όνομα, συνήψε αυτές ως ορισμένης χρονικής διάρκειας, προς καταστρατήγηση των νομίμων δικαιωμάτων μας.

III. ΕΠΙΚΛΗΣΗ ΠΡΩΤΟΔΙΚΩΝ ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ.

Προς αποφυγήν άσκοπων και κουραστικών επαναλήψεων, παραπέμπουμε στις πρωτόδικες από 12.2.2020 Προτάσεις μας, ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, οι οποίες αποτελούν ενιαίο όλο με την παρούσα έφεση, αποτελούν λόγους έφεσης και έχουν επί λέξει ως ακολούθως [...]:

«ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΜΟΝΟΜΕΛΟΥΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

<u>ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ</u>	<u>ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΑ</u>	<u>ΠΡΟΣΛΗΨΗ</u>	<u>ΑΦΜ</u>
1. Αρμενιάκου Μιχαήλ	ΠΕ Γυμναστής	19-01-2016	133417870
2. Λυρώνη Μαρίας	ΠΕ Γυμνάστρια	22-04-2019	163032090
3. Κριάλη Σαράντου	ΠΕ Γυμναστής	09-02-2018	122418387

,κατοίκων όλων Αγίου Στεφάνου Αττικής, ως εκ της υπηρεσίας μας.

ΚΑΤΑ

Του Δήμου Διονύσου, που κατοικοεδρεύει στον Άγιο Στέφανο Αττικής, οδός Λεωφόρος Λίμνης Μαραθώνος αριθμ. 29 και Αθανασίου Διάκου, όπως νόμιμα εκπροσωπείται.

Συζητείται σήμερα ενώπιον του Δικαστηρίου Σας (διαδικασία εργατικών διαφορών), κατά τη δικάσιμο της 12-02-2020, με αριθμό πινακίου ΚΒ/9, η από 18-12-2019 (ΓΑΚ 111841/2019, ΕΑΚ 2958/2019) αγωγή μας κατά του εναγόμενου, η οποία όπως προκύπτει από την αρ. 5630Β'/08-01-2020 έκθεση επίδοσης του Δικαστικού Επιμελητή του Εφετείου Αθηνών Ανδρέα Παν. Κουντουράκη, κοινοποιήθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα στον αντίδικο. Με τις παρούσες προτάσεις μας ΑΙΤΟΥΜΑΣΤΕ να γίνει δεκτή η κρινόμενη αγωγή μας ως νομικά και ουσιαστικά βάσιμη, επαγόμενοι ειδικότερα τα ακόλουθα:

Νόμιμα παρίσταται και μας εκπροσωπεί ο Πληρεξούσιος Δικηγόρος μας, όπως εμφανίζεται από το αριθμ. Γραμμάτιο ΔΣΑ.



A. ΠΡΟΣΚΟΜΙΖΟΥΜΕ ΚΑΙ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΑΣΤΕ.

1. Την αρ. 5630B'/08-01-2020 έκθεση επίδοσης του Δικαστικού Επιμελητή του Εφετείου Αθηνών Ανδρέα Παν. Κουντουράκη, από την οποία προκύπτει ότι κυρωμένο αντίγραφο της ένδικης αγωγής μας, μετά της πράξης κατάθεσης και της πράξης ορισμού δικασίμου κοινοποιήθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα στον αντίδικο. (Σχ. 1)

2. Φωτοτυπικό αντίγραφο της αρ. πρωτ. 3639/07.02.2020 βεβαίωσης του Δημάρχου Διονύσου, στην οποία καταγράφεται η ημερομηνία πρόσληψης εκάστου με την πρώτη σύμβασή μας, οι διαδοχικές συμβάσεις μας με τον εναγόμενο και οι ανανεώσεις τους, το ωράριο, οι ημέρες εργασίας μας, το αντικείμενο εργασίας μας, καθώς και ότι προσληφθήκαμε για την κάλυψη και εξυπηρέτηση κενωθείσων οργανικών θέσεων και πάγιων και διαρκών αναγκών και ότι η παραμονή μας στην εργασία κρίνεται απολύτως απαραίτητη για την εύρυθμη λειτουργία του δημοτικού κλειστού γυμναστηρίου του εναγομένου. (Σχ. 2)

3. Φωτοτυπικά αντίγραφο των διαδοχικών συμβάσεων εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου εκάστου από εμάς με το νόμιμο εκπρόσωπο του αντιδίκου, από την ημερομηνία και με την ειδικότητα που ανωτέρω αλλά και στο δικόγραφο της κρινόμενης αγωγής μας αναλυτικά αναφέρεται. (Σχ. 3)

4. Φωτοτυπικό αντίγραφο της αρ. 33/2020 απόφασης της Οικονομικής Επιτροπής του Δήμου Διονύσου, με την οποία, κατά την 5^η/28.01.2020 Δημόσια Συνεδρίαση της Οικονομικής Επιτροπής, αποφασίστηκε ομόφωνα ότι καλύπτουμε πάγιες και διαρκείς ανάγκες του εναγομένου και χορηγήθηκε ειδική εντολή-ειδική πληρεξουσιότητα στον Δικηγόρο του Δήμου Διονύσου να αποδεχθεί κατ' άρθρο 298 Κ.Πολ.Δ την νομική και ουσιαστική βασιμότητα και το αίτημα της ένδικης αγωγής μας με δήλωσή του στο ακροατήριο του Δικαστηρίου Σας (Σχ. 4)

5. Το κατά το άρθρο 3 παρ. 2 Ν. 4640/2019 ΦΕΚ Α' 190/30-11-2019, όπως αυτό τροποποιήθηκε με το άρθρο 59 έντυπο έγγραφης ενημέρωσης για τη δυνατότητα επίλυσης της διαφοράς μας με τον εναγόμενο με τη διαδικασία της διαμεσολάβησης. (Σχ. 5)



ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ (1) για αποδοχή νομικής ιστορικής βάσης αγωγής από τον εναγόμενο: 2069/2018 ΜΠΑ - εργατικά, 2034/2018 ΜΠΑ- εργατικά, 113/2020, 1148/2019, 4702/2018, 1613/2018, 158/2018 ΜΠΑ - ασφαλιστικά μέτρα, 2031/2019 ΜΠΑ-εργατικά, 999/2019 ΜΠΑ-εργατικά, 203/2019 ΜΠρΧίου-εργατικά, 163/2019 Εφετείου Πειραιώς, 573/2001 ΕφΑθηνών, 83/2018 ΜΠρΣάμου-ασφαλιστικά, 1926/2014 ΜΠΑ-εργατικά.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ (2): 292/2015 ΜΠΑ-εργατικά, Εισηγήση αξιότιμου Αρεοπαγίτη κ. Τζανάκη επί ad hoc υποθέσεως που συζητείτο ενώπιον του Β2 Πολιτικού Τμήματος ΑΠ, 7/2011, 18/2006 Ολ. ΑΠ, 7054/2019, 121/2019, 552/2018, 2401/2016 4^ο Τμήμα Εφ. Αθηνών, 3422/2014 4^ον τριμελούς Εφετείου Αθηνών- εργατικά, 185/2014 Μονομελούς Εφετείου Αιγαίου, 4629, 4630/2012 Εφετείου Αθηνών- 3^ον τριμελούς καθώς και 1740/2014, 3221/2014, 3222/2014 Εφετείου Αθηνών

Β. Με τις παρούσες προτάσεις μου ενώπιον του Δικαστηρίου Σας, ζητάμε προσωρινή δικαστική προστασία κατ' άρθρο 691 και επόμενα και ειδικότερα να χορηγηθεί από το Δικαστήριο Σας προσωρινή διαταγή μέχρι την έκδοση απόφασης από το Δικαστήριο Σας, λαμβανομένου υπόψη ότι δεν απασχολούμαστε στις υπηρεσίες του αντιδίκου, ήδη από τη λήξη της τελευταίας σύμβασής μας, ενώ τυγχάνουμε άνεργοι και υφίσταται σοβαρή ανάγκη να απασχοληθούμε, καθώς ο μισθός μας από τον εναγόμενο Δήμο, αποτελεί το μοναδικό μέσο βιοπορισμού μας.


Γ. Μετά την επίλυση της αιτήσεως για αγωγή προς από τον αντίδικο: επισημαίνουμε ότι ο εναγόμενος δια δηλώσεως του Πληρεξουσίου Δικηγόρου του ενώπιον του Δικαστηρίου Σας, αποδέχεται κατ' άρθρο 298 Κ.Πολ.Δ την ύπαρξη και την εργασιολογιστική βασιμότητα του δικαιώματος του δικαστηρίου μας, να αναγνωριστούν οι διαδοχικές μας συμβάσεις, κατ' ορθό νομικό χαρακτηρισμό ως εξαρχής ενιαία σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου. Τούτο δε καθώς με την εργασία μας στις θέσεις και ειδικότητες που αναγράφονται στην αγωγή μας, αποδέχθηκε ο αντίδικος ότι εξυπηρετούσαμε πάγιες και διαρκείς ανάγκες του Δημοτικού Γυμναστηρίου του εναγόμενου και οι συμβάσεις μας ψευδεπίγραφα και καταχρηστικά συνάφθηκαν ως ορισμένης χρονικής διάρκειας χωρίς αυτό να δικαιολογείται από τη φύση των αναγκών που αντιμετωπίζουμε με την εργασία μας. Δίχως την απασχόληση



μας, αποδέχθηκε και ανέφερε ρητά ο αντίδικος δια του Πληρεξουσίου Δικηγόρου του στο ακροατήριο του Δικαστηρίου Σας, ότι οι υπηρεσίες του αντιδίκου δεν θα μπορούν να λειτουργήσουν.

Τονίζουμε και θέτουμε υπ' όψη του Δικαστηρίου Σας ότι με τις προσαγόμενες αριθμ. 999/2019, 2031/2019, 2069/2018 αποφάσεις του Δικαστηρίου Σας- εργατικά έγινε δεκτή αγωγή συναδέλφων μας- εργαζόμενων με διαδοχικές συμβάσεις σε έτερους Δήμους της Αττικής και οι συμβάσεις τους αναγνωρίσθηκαν ως εξαρχής ενιαίες συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου, κατόπιν αποδοχής του αιτήματος και της βάσης της αγωγής κατ' άρθρο 298 Κ.Πολ.Δ και συνομολόγησης της βάσης και του αιτήματος της αγωγής, όπως ακριβώς δήλωσε και στην ένδικη περίπτωσή μας, ο Πληρεξούσιος Δικηγόρος του αντιδίκου, προφορικά στο ακροατήριο.

1. Συγκεκριμένα, από το άρθρο 298 Κ.Πολ.Δ προκύπτει ότι ο εναγόμενος μπορεί να αποδεχθεί την αγωγή, αναγνωρίζοντας ολικά ή εν μέρει, το δικαίωμα που έχει ασκηθεί με αυτή, εφόσον συντρέχουν οι προϋποθέσεις του ουσιαστικού δικαίου. Η αποδοχή μπορεί να γίνει με δήλωση του εναγόμενου ενώπιον του Δικαστηρίου που καταχωρίζεται στα πρακτικά, με δικόγραφο που επιδίδεται στον ενάγοντα, με καταχώρηση της σχετικής δηλώσεως στις προτάσεις του εναγόμενου και σιωπηρά με πράξεις από τις οποίες συνάγεται σαφώς. Δεν απαιτείται η χρήση πανηγυρικών εκφράσεων. Η αποδοχή διαφέρει από την κατ' άρθρο 352 Κ.Πολ.Δ ομολογία, διότι ενώ η αποδοχή αφορά άμεσα την αξίωση τόσο στο νομικό όσο και στο πραγματικό μέρος, η ομολογία αφορά μόνο στα πραγματικά περιστατικά που θεμελιώνουν την αγωγή. (βλ. μεταξύ άλλων 2069/2018 ΜΠΑ- εργατικά ad hoc). Αν γίνει αποδοχή, εκδίδεται απόφαση σύμφωνα με αυτή, καθώς αυτή αφορά τόσο στο νομικό όσο και στο πραγματικό μέρος της αγωγής. Με την αποδοχή αναγνωρίζεται ότι πράγματι ισχύει το συμπέρασμα του δικανικού συλλογισμού στον οποίο αναφέρεται το αίτημα της αγωγής, έστω και αν ο συλλογισμός αυτός είναι νόμω αβάσιμος. (Εφ. Πειρ 830/1993, ΕλλΔνη 35, 1687, Εφ. Αθ 3194/1996, ΝοΒ 44, 846, Εφ. Αθ. 3976/86, Δ.18, 324, Εφ. Αθ. 1716/88, ΝοΒ 36, 576).



Ειδικότερα, ο εναγόμενος μπορεί να αποδεχθεί την αγωγή, αναγνωρίζοντας ολικά ή εν μέρει το δικαίωμα που έχει ασκηθεί με αυτήν, εφόσον συντρέχουν οι προϋποθέσεις κατά το ουσιαστικό δίκαιο. Τούτο έχει κατ' αρχή την έννοια ότι ο αποδεχόμενος έχει και την εξουσία διάθεσης του επιδίκου αντικειμένου. Τέτοια εξουσία δεν υπάρχει στις γαμικές διαφορές και στις διαφορές από σχέσεις γονέων και τέκνων. (άρ. 592 επ., 614 Μπέης ΠολΔικ άρθρ. 298, σελ. 1255, Νύκας Πολ.Δ. II σ. 608, Εφ. Αθ 573/2001 ΕΛΔ. 2001.747). Η απόφαση στοιχείται μόνο προς το αίτημα της αγωγής και δεν ασχολείται το δικαστήριο με την αλήθεια ή αναλήθεια των περιστατικών που τη στηρίζουν. Η δικαστική ομολογία είναι αποδεικτικό μέσο και διαφέρει γι' αυτό από την αποδοχή της αγωγής με την οποία αναγνωρίζεται ολικά ή εν μέρει το ασκούμενο με αυτή δικαίωμα (ΑΠ 1059/2001 ΕΛΔ 2003, 414, Εφ. Αθ 2931/00 ΕΛΔ 2002.172). Το αποτέλεσμα της αποδοχής επέρχεται δηλαδή και αν ακόμη η αγωγή είναι νομικά αβάσιμη ή ελλείπει το έννομο συμφέρον (βλ. Μπέη Πολ.Δικ άρθρ. 298 σ. 1255, Κεραμέα Αστ. Δικ.Δικ σ. 364, Εφ. Αθ 573/2001 ΕΛΔ 2001.748 2931, 8232/2000, ΕΛΔ 2002.173, 1356, Εφ. Θεσ. 8232/2000, ΜΠ Θεσ. 2912/2006 κ.α) Αν γίνει αποδοχή της αγωγής, δεν καταργείται η δίκη, όπως επί παραίτησης, αλλά εκδίδεται απόφαση σύμφωνα με την αποδοχή. Το δικαστήριο δεν ερευνά πλέον τη νομική και ουσιαστική βασιμότητα της αγωγής, αλλά με βάση την αποδοχή υποχρεούται να εκδώσει απόφαση, σύμφωνα με αυτή. Η αποδοχή της αγωγής μπορεί να γίνει σε κάθε στάση της δίκης ενώπιον του πρωτοβάθμιου ή και δευτεροβάθμιου δικαστηρίου (όχι ενώπιον του Αρείου Πάγου) ακόμη και με τις προτάσεις που υποβλήθηκαν από τον εναγόμενο κατά τη συζήτηση (Μπέης Πολ.Δολ άρθρ. 298 σ 1256, Κεραμεύς Αστ. Δ. Δίκ. σ. 364, Μαργαρίτης ΕΛΔ 1983.353, ΑΠ 1059/2001 ΕΛΔ 203.414 Εφ Αθηνών 573/2001 ΕΛΔ 2001.748 ΜΠρ. Θεσ. 2912/2006 Αρμ. 2006.1605) Η αποδοχή μπορεί να γίνει και με εξώδικη δήλωση.


Εξάλλου, ως προς την νομιμότητα του εξώδικου συμβιβασμού που στην πραγματικότητα έλαβε χώρα κατά την άνω δικάσιμο ενώπιόν Σας (διαμέσου της πλήρους αποδοχής από μέρους του αντιδίκου της ιστορικής- νομικής βάσης και του αιτήματος της αγωγής μας), επαγόμεστε συγκεκριμένα τα εξής:



Κατ' άρθρον 293 § 1 επιτρέπεται ο δικαστικός συμβιβασμός «εφ' όσον συντρέχουν αι κατά το ουσιαστικόν δίκαιον προϋποθέσεις», βάσει δε της ρυθμίσεως αυτής θα πρέπει να συντρέχουν τόσον τα στοιχεία του πραγματικού της αμφοτέρου βάρους συμβάσεως συμβιβασμού κατά το άρθρον 871 ΑΚ όσον και αι προϋποθέσεις του κύρους της. α) Τα στοιχεία του πραγματικού της συμβάσεως του συμβιβασμού κατά το άρθρον 871 ΑΚ είναι αφ' ενός μεν δικαιοπρακτική πρότασις και αποδοχή των μερών προς διάλυσιν της έριδος ή αβεβαιότητος περί ωρισμένης εννόμου σχέσεως δι' αμοιβαίων υποχωρήσεων, αφ' ετέρου δε ενδεχομένως και η τήρησις ωρισμένου τύπου (Ράμμος, έ.ά. 871 αρ. 2). Η έρις που διαλύεται νοείται νομικώς και όχι απλώς οικονομικώς, δηλαδή δεν υπάρχει έρις κατά την έννοιαν του άρθρου 871 ΑΚ αν εκδηλώνεται ως απλή αντίθεσις οικονομικών η ατομικών συμφερόντων (Ράμμος, έ.ά. αρ. 23 β). Η έννομος σχέσις ως προς την οποίαν συνάπτεται ο δικαστικός συμβιβασμός είναι μεν η εκάστοτε επίδικος, πλην όμως όχι αναγκαίως μόνον αυτή, υπό την έννοιαν ότι αι αμοιβαίαι υποχωρήσεις ενδέχεται ν' αφορούν από κοινού τόσον το επίδικον δικαίωμα όσον και μίαν εξώδικον ανταπαίτησιν του αντιδίκου (Δεληκωστόπουλος, ε.ά. σελ. 300). Υπό το κράτος της δικονομίας του 1835 υπεστηρίζετο ότι απεκλείετο ο δικαστικός συμβιβασμός αν άφηνε αρρύθμιστον την τύχην των προκαταβληθέντων δικαστικών εξόδων (Δεληκωστόπουλος, έ.ά. σελ. 301). Ήδη όμως δεν γεννάται τέτοιο πρόβλημα, διότι κατ' άρθρον 187 του ισχύοντος δικαίου, εφ' όσον δεν συνεφωνήθη άλλως «τα έξοδα του δικαστικού συμβιβασμού βαρύνουν τους διαδίκους εξ ημισείας, τα δε έξοδα της δι' αυτού καταργηθείσης δίκης συμψηφίζονται». Αι αμοιβαίαι υποχωρήσεις των συμβιβαζομένων δεν είναι απαραίτητον να είναι ισάξιοι (Ράμμος, έ.ά. 871 αρ. 33 και 34). Τήρησις αποκλειστικώς του τύπου του συμβολαιογραφικού εγγράφου απαιτείται όταν δια του δικαστικού συμβιβασμού συνίσταται, αλλοιώνεται, καταργείται ή μετατίθεται εμπράγματον δικαίωμα επί ακινήτου (ΑΚ 369). β) Αι ουσιαστικάί προϋποθέσεις του κύρους του συμβιβασμού είναι η ικανότης των μερών προς συμβιβασμόν, η Εξουσία διαθέσεως του αντικειμένου του συμβιβασμού, βούλησις απηλλαγμένη ελαττωμάτων και σύννομον περιεχόμενον. Η ικανότης προς κατάρτισιν συμβιβασμού προϋποθέτει δικαιοπρακτικήν ικανότητα, όπου δε ενεργεί νόμιμος

αντιπρόσωπος και ειδική εξουσιοδότησής του. Ειδικώς ο συμβιβασμός με το ελληνικόν δημόσιον (και όχι δημοτικό ΝΠΔΔ όπως το αντίδικο/εναγόμενο) προϋποθέτει την προηγουμένη γνωμοδότησιν του νομικού συμβουλίου του κράτους και έγκρισίν της από τον υπουργόν οικονομικών (Π. Πρ. Αθηνών 605/1974). Οι διάδικοι στερούνται της εξουσίας διαθέσεως και συμβιβασμού ως προς : - απαιτήσεις εξ ανήθικου αιτίας, - ωρισμένες εννόμους σχέσεις οικογενειακής ή προσωπικής φύσεως, όπως π.χ. την λύσιν του γάμου ή την αναγνώρισιν της πατρότητας εξωγάμου τέκνου, - απαιτήσεις μεταξύ ανιόντων και κατιόντων περί μελλοντικής διατροφής, - πράγματα εκτός συναλλαγής, - ακατάσχετα περιουσιακά αντικείμενα, όπως είναι αι απαιτήσεις των εργαζομένων εκ της παροχής εξηρημένης εργασίας (Ράμμος, έ.ά. 871 αρ. 12α-20). Είναι όμως έγκυρος ο δικαστικός συμβιβασμός μεταξύ εργοδότη και εργαζομένου προς κατάργησιν εργατικής διαφοράς, εφ' όσον ο εργαζόμενος συμπράττει εις τον συμβιβασμόν λόγω της υπαρχούσης σοβαράς αμφιβολίας ως προς την διάρκειαν και την έκτασιν των επιδίκων δικαιωμάτων του (ΑΠ 661/1970 Ε'ΕργΔ 30, 90). Ο συμβιβασμός, τόσο ο εξώδικος όσο και ο δικαστικός, υπόκειται εις προσβολήν δια πλάνην, και μάλιστα όχι μόνον κατά το άρθρον 872 ΑΚ, αλλά και κατά τας γενικάς διατάξεις των άρθρων 140 έπ. ΑΚ (Ράμμος έ.ά. 872 αρ. 1). Εάν ο επιτευχθείς συμβιβασμός παρουσιάζει προφανή δυσαναλογίαν των αμοιβαίων υποχωρήσεων, είναι άκυρος, ως ανήθικος κατά το άρθρον 179 ΑΚ (Ράμμος, έ.ά.). Ο δικαστικός συμβιβασμός μπορεί να συναφθή και υπό αίρεσιν (Rosenberg-Schwab, έ.ά σελ. 695). Ο δικαστικός συμβιβασμός με αντικείμενο τις έννομες συνέπειες άκυρης δικαιοπραξίας είναι ισχυρός αφού με αυτόν επιδιώκεται η άρση της αβεβαιότητάς ως προς το κύρος ή την ακυρότητά της. (βλ. Βαθρακοκοίλη ΚΩΔΙΚΑΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ Ερμηνευτική- νομολογιακή ανάλυση, τόμος Β', άρθρο 293, σελ. 318, οπ.π. βλ. Παπαντωνίου, 439, ΕΑ 724077 ΝοΒ 26/1071)

2. Στη διαθετική εξουσία των μερών υπόκεινται τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις για τα οποία τα μέρη έχουν την ελευθερία, σύμφωνα με τις διατάξεις του εφαρμοστέου δικαίου, να αποφασίζουν, κάθε δηλαδή διαφορά για την οποία επιτρέπεται και η κατάρτιση συμβιβασμού, κατ' άρθρο 871 ΑΚ. Εξάλλου, ειδικώς στην περίπτωση των εργατικών διαφορών, όπως εν προκειμένω που η κύρια αγωγή μας έχει



ασκηθεί κατά τη διαδικασία αυτή, η κατάρτιση συμβιβασμού είναι επιτρεπτή όταν υπάρχει πραγματική, σοβαρή αμφιβολία και έριδα γύρω από τις νομικές και πραγματικές προϋποθέσεις των δικαιωμάτων των εργαζομένων ή γύρω από τη διάρκεια και την έκταση των δικαιωμάτων αυτών ή ακόμη και αβεβαιότητα ως προς το πραγματοποιήσιμο των απαιτήσεων των εργαζομένων (βλ. ΜΠΘες. 761/1973, ΑΠ 875/1972 ΝοΒ 21/332, ΕΕΔ 1973/10, ΑΠ 661/70 ΕΕΔ 1971/90, ΑΠ 83/67 ΕΕΔ 1967/562, ΑΠ 679/66 ΕΕΔ 1967/278, ΕΠειρ. 410/82 Πειρ. Ν 1982/127, ΕΑ 8214/80 Δνη 21/714, ΕΑ 279/78 ΔΕΝ 1978/585, ΕΑ 5428/74 Αρμ 28/819, ΕΑ 55579/72 ΕΕΔ 1973/79, ΕΔωδ. 37/72 Αρμ. 27/46, ΕΠ 166/71 Αρμ. 25/898, ΕΔωδ. 80/72, Αρμ 26/49 κ.α). Εξάλλου, εξουσία διάθεσης υφίσταται όταν αντικείμενο του συμβιβασμού είναι οιαδήποτε έννομη σχέση του ιδιωτικού ή δημοσίου δικαίου, καθώς επίσης διαπλαστικά δικαιώματα, δικαιώματα προσδοκίας, ακόμη και δικονομικές έννομες σχέσεις, πάντα υπό την προϋπόθεση ότι υπάγονται στην εξουσία διάθεσης των διαδίκων. Επιστρέφοντας στην άνω ανάλυση των εργατικών ειδικότερα διαφορών, σε συνδυασμό με τα παραπάνω, συμβιβασμός επιτρέπεται και για δικαιώματα του εργαζόμενου που απορρέουν από διατάξεις αναγκαστικού δικαίου, εφόσον υπάρχει όμως σοβαρή αμφισβήτηση ή αβεβαιότητα. Τονίζουμε δε ότι η διάταξη του άρθρου 103 παρ. 8 του Συντάγματος έχει επιτακτικό μεν χαρακτήρα και απαγορευτικό περιεχόμενο, απευθύνεται όμως αποκλειστικώς στον τυπικό και κανονιστικό νομοθέτη, απαγορεύοντας την μετατροπή με νόμο συμβάσεων εργασίας ή μίσθωσης έργου ορισμένου χρόνου σε σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου. Όμως η διάταξη αυτή δεν απευθύνεται στο δικαστήριο, στο οποίο κατά πάγια νομολογία του Αρείου Πάγου (βλ. Ολ. ΑΠ 7/2011 και 18/2006) ανήκει η ευχέρεια της αναγνώρισης κατ' ορθό νομικό χαρακτηρισμό των διαδοχικών συμβάσεων με φορέα του δημοσίου, νπδδ και οτα ως ενιαίας , έγκυρης εξαρχής σύμβασης εργασίας αορίστου χρόνου. (βλ. και Γεωργιάδη- Σταθόπουλου Αστικός Κώδιξ, σελ. 9, ερμηνεία άρθρου 3 ΑΚ, πρβλ. Σημαντήρα αρ. 75) Σε κάθε περίπτωση, και αν ακόμη γίνει δεκτό ότι η διάταξη του άρ. 103 παρ. 8 του Συντάγματος απαγορεύει και την αναγνώριση μετά την 18-4-2001 διαδοχικών συμβάσεων από το δικαστήριο κατ' ορθό νομικό χαρακτηρισμό ως μίας ενιαίας εξαρχής έγκυρης σύμβασης εξαρτημένης



εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου, ο γενόμενος ενώπιόν Σας συμβιβασμός μας συνιστά εξώδικο συμβιβασμό που υποχρεώνει το δικαστήριο της ουσίας (αλλά και το δικαστήριο των ασφαλιστικών μέτρων, βλ. σχετικά Βαθρακοκοίλη Κ.Πολ.Δ Ερμηνευτική Νομολογιακή Ανάλυση, τόμος Β', σελ. 315, όπ. π βλ. ΕΘ 345/63 Αρμ. 1963/704 και Νίκια, όπ. π ΕΘ 345/63 Αρμ. 1963/704μ ΜΠΤρικ. 178/72 Δ3/408, ΜΠΤρ. 65/73) να ρυθμίσει το διατακτικό της απόφασης σύμφωνα με το περιεχόμενο του συμβιβασμού (βλ. ΑΠ 1540/2003 Ελ.Δ 2005.1710, 1375/2000, Ελ. Δ 2001. 738, 375/95 ΕΕΝ 1996.310, Εφ. ΑΘ 8134/2003 Ελ. Δ. 2005.1710, αλλά και Μαργαρίτη Ερμηνεία Κ.Πολ.Δ σελ. 488, τόμος Ι, έκδοση 2η) Επομένως, οποιαδήποτε έννομη σχέση του ιδιωτικού δικαίου με αντικείμενο απαλλοτριωτό που ανήκει στην ελεύθερη διάθεση των μερών, η οποία είναι δεκτική συμβιβασμού κατά τους κανόνες του ουσιαστικού δικαίου, υπόκειται στην προαναφερόμενη ρύθμιση. Στην εισηγητική έκθεση ρητώς αναφέρεται ότι η ρύθμιση αυτή καλύπτει τις περιουσιακού χαρακτήρα διαφορές. Επομένως, δεν υπόκεινται στη ρύθμιση αυτή έννομες σχέσεις που εντάσσονται στο χώρο του δημοσίου δικαίου ή σε θέματα προσωπικής ή οικογενειακής κατάστασης ή σε γαμικές σχέσεις. Κατά συνέπεια, δεν εφαρμόζεται η διάταξη για τις προσωπικού δικαίου διαφορές, για τα πράγματα εκτός συναλλαγής και –κατά την ορθότερη άποψη– και για το κληρονομικό δικαίωμα από το νόμο ή από διαθήκη (Βαθρακοκοίλης Β., Οι Τροποποιήσεις Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, έκδ. 1997, ΕρμΚΠολΔ άρθρο 214Α, αρ. 6, ΠΠρΑΘ 7814/2009, ΠΠρΑΘ 409/2011 ΤΝΠ Νόμος). Περαιτέρω, όπως προκύπτει από τα προδιαληφθέντα, για την έγκυρη κατάρτιση του συμβιβασμού πρέπει να εκλείπουν οι λεγόμενες αρνητικές προϋποθέσεις, ήτοι να μην επιχειρείται με τον συμβιβασμό η καταστρατήγηση διατάξεων αναγκαστικού δικαίου κατά την έννοια του άρθρου 3 ΑΚ. Ειδικότερα, πρέπει ο συμβιβασμός να μην αφορά διαφορές από την τέλεση αξιόποινης πράξης, και τούτο διότι οι ποινικής φύσεως συνέπειες μιας πράξης αφορούν την δημόσια τάξη (Γεωργιάδης, Ενοχικό Δίκαιο, Ειδικό Μέρος ΙΙ, 2007, σελ. 561, 562). Σε περίπτωση δε που δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις αυτές, η σχετική ανατρεπτική ένσταση –που έχει ως αποτέλεσμα την κατ' ουσίαν απόρριψη της αγωγής λόγω ύπαρξης συμβιβασμού– απορρίπτεται, προβαλλομένης σχετικής αντένστασης περί ακυρότητας

του συμβιβασμού (βλ. Βαθρακοκοίλη, ΚΠολΔ, Ερμηνευτική – Νομολογιακή ανάλυση, τ. Β, άρ. 293, αριθμ. 52, σελ. 329· βλ. επίσης Ε. Χριστιανοπούλου, σε: Ε. Καστρήσιου, Ενστάσεις κατά τον Αστικό Κώδικα, 2011, σελ. 818, βλ. και ΠΠΛασιθίου 18/2018).

3. Μάλιστα, ειδικώς στην περίπτωση των ΟΤΑ και των δημοτικών νπδδ, όπως το αντίδικο, οφείλουμε να τονίσουμε ότι, ήδη δυνάμει του άρθρου 54 Ν. 4447/2016, ήρθη η υποχρεωτικότητα της άσκησης έφεσης κατά των πρωτόδικων αποφάσεων και ειδικότερα αντικαταστάθηκε η περίπτωση ιγ' της παρ. 1 του άρθρου 72 του ν. 3852/2010 (Α' 87) και ορίσθηκε συγκεκριμένα ότι: «... αποφασίζει για την άσκηση όλων των ενδίκων βοηθημάτων και ενδίκων μέσων, καθώς και για την παραίτηση από αυτά...»

Με τη διάταξη αυτή, χορηγήθηκε η δυνατότητα στους ΟΤΑ και τα ΝΠΔΔ αυτών να παραιτούνται των ενδίκων μέσων ή να μην ασκούν, σε όλες τις περιπτώσεις, εφόσον κρίνουν ότι η παραίτηση θα είναι επωφελής για το ίδιο το νομικό πρόσωπο και επομένως προκύπτει αναμφισβήτητα ότι σε όλες πλέον τις περιπτώσεις εργατικών διαφορών, οι ΟΤΑ έχουν την εξουσία διάθεσης του εριζόμενου εκάστοτε δικαιώματος, όπως και εν προκειμένω του δικαιώματός μας να αναγνωριστούν κατ' ορθό δικαιοδοτικό-νομικό χαρακτηρισμό οι διαδοχικές συμβάσεις εκάστης από εμάς με το αντίδικο ως εξαρχής έγκυρη σύμβαση εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου.

Στην προκειμένη περίπτωση επομένως, ο αντίδικος δια του Πληρεξουσίου Δικηγόρου του, αποδέχεται καθ' ολοκληρία την ιστορική και νομική βάση της αγωγής μας, καθώς και το αγωγικό μας αίτημα, με προφορική ρητή δήλωσή του στο ακροατήριο, όπως ακριβώς του έχει χορηγηθεί σχετική ειδική εντολή-Πληρεξουσιότητα με την ως άνω προσκομιζόμενη αριθμ. 33/2020 απόφαση της Οικονομικής Επιτροπής του εναγόμενου, στην οποία ομόφωνα λήφθηκε απόφαση ο Δήμος Διονύσου, δια δηλώσεως του Πληρεξουσίου Δικηγόρου του να αποδεχθεί την νομική και ιστορική βάση και το αίτημα της ένδικης αγωγής μας και να αποδεχθεί ειδικότερα το αγωγικό αίτημα να αναγνωριστούν οι διαδοχικές συμβάσεις εκάστου

από εμάς, κατ' ορθό νομικό – δικαιοδοτικό χαρακτηρισμό, ως μία ενιαία, εξ' αρχής σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου. (βλ. Σχ. 5-προσαγόμενο)

Προς τούτο το Δικαστήριό Σας υποχρεούται να εκδώσει την απόφασή του, δεσμευόμενο από την κατά τα ως άνω αποδοχή, δεχόμενο την ένδικη αγωγή μας ως βάσιμη νομικά και ουσιαστικά. (βλ. Βαθρακοκοίλη ΚΩΔΙΚΑΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ, Νομολογιακή-Ερμηνευτική Ανάλυση, Τόμος Β', σελ. 363)

Γ. Επί του ένδικου αιτήματός μας για την κήρυξη της εκδοθειςόμενης απόφασης του Δικαστηρίου Σας προσωρινά εκτελεστής:

α. Ενόψει των διατάξεων των άρθρων 20 παρ. 1, 26 παρ. 3, 94 παρ. 4 και 95 παρ. 5 του ισχύοντος Συντάγματος, 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ, 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου αυτής, 2 παρ. 3 και 14 παρ. 1 του με το Ν. 2462/1997 κυρωθέντος Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα, καθώς και του Ν. 3068/2002, ο οποίος εκδόθηκε σε εκτέλεση του άρθρου 95 παρ. 5 εδάφιο δ' του Συντάγματος, σύμφωνα με τις οποίες επιτρέπεται κατά του Δημοσίου, των ΟΤΑ και των ΝΠΔΔ η αναγκαστική εκτέλεση, ανεξάρτητα από το είδος του εκτελεστού τίτλου που αποτελεί το θεμέλιο αυτής, πρέπει να θεωρηθεί ως μη ισχύουσα η διάταξη του άρθρου 909 αριθ. 1 ΚΠολΔ, σύμφωνα με την οποία δεν διατάσσεται προσωρινή εκτέλεση κατά του Δημοσίου (ΟλομΕΣ πρακτικά της 6ης και 7ης γενικής συνεδρίασης της 12.3.2003 και 19.3.2003). Συνεπώς είναι νόμιμο και το αίτημα για προσωρινή εκτελεστότητα της εκδοθειςόμενης απόφασης.

Στην προκείμενη περίπτωση, ο μισθός από την παρεχόμενη εργασία μας στις υπηρεσίες του αντιδίκου αποτελούσε το μοναδικό μέσο βιοπορισμού ημών και των οικογενειών μας, ενώ ήδη αντιμετωπίζουμε οξύτατο βιοποριστικό πρόβλημα, καθώς διογκώνονται οι τρέχουσες οικονομικές μας υποχρεώσεις. Συνεπώς η έκδοση απόφασης που δέχεται την αγωγή μας ως βάσιμη θα είναι άνευ αντικειμένου εάν δεν κηρυχθεί επιπρόσθετα προσωρινά εκτελεστή καθώς, μετά τη λήξη της τρέχουσας σύμβασής μας, θα παραμένουμε άνεργοι καθ' όλο το διάστημα που θα εκκρεμεί η συζήτηση της τυχόν ασκηθειςόμενης έφεσης του εναγόμενου στο Εφετείο Αθηνών, ευρισκόμενοι για μεγάλο χρονικό διάστημα εκτός εργασίας και δίχως οικονομικούς

πόρους για να εξασφαλίσουμε τα προς το ζήν. (λαμβανομένης υπόψη της καθυστέρησης εκδίκασης των εφέσεων και έκδοσης απόφασης από το Εφετείο Αθηνών λόγω του μεγάλου φόρτου εργασίας αυτού).

Συνεπώς, το προαναφερόμενο αίτημά μας είναι σύμφωνα με τα προεκτεθέντα νόμιμο και περαιτέρω δικαιολογείται απόλυτα αντικειμενικώς και είναι επιβεβλημένο να κηρυχθεί η εκδοθησόμενη απόφαση του Δικαστηρίου Σας προσωρινά εκτελεστή. Ως εκ τούτου πρέπει να γίνει δεκτό και ως ουσία βάσιμο, καθότι υφίσταται άμεση βιοποριστική μας ανάγκη για την κήρυξη της απόφασής Σας προσωρινά εκτελεστής.

β. Άλλως και όλως επικουρικώς, αν ήθελε γίνει δεκτό ότι προσωρινή εκτέλεση κατά του Δημοσίου, ΝΠΔΔ και ΟΤΑ δεν διατάσσεται νόμιμα (άποψη που ουδόλως δεχόμαστε κατά τα προεκτεθέντα), σύμφωνα με το άρθρο 682 παρ. 2 του Κ. Πολ.Δ, αιτούμεθα άπαντες παραδεκτώς με τις παρούσες προτάσεις, να ληφθεί από το Δικαστήριό Σας (καθότι έχει την αρμοδιότητα αυτή ως Δικαστήριο της κύριας δίκης-αγωγής), το απαιτούμενο εν προκειμένω ασφαλιστικό μέτρο για την προσωρινή ρύθμιση της εργασιακής μας σχέσης, ήτοι να υποχρεωθεί το εναγόμενο να μας απασχολεί στις θέσεις που είχαμε τοποθετηθεί με τις διαδοχικές συμβάσεις στις υπηρεσίες του εναγόμενου, καταβάλλοντάς μας τις νόμιμες αποδοχές, από την έκδοση οριστικής απόφασης επί της ένδικης αγωγής μας, μέχρι την έκδοση τελεσίδικης απόφασης επ' αυτής. Τούτο διότι κατά το ενδιάμεσο αυτό χρονικό διάστημα, κατά το οποίο θα υφίσταται απόφαση που τυχόν δέχεται την αγωγή μας, αλλά δεν έχει κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή, εμείς θα παραμένουμε εκτός εργασίας, αντιμετωπίζοντας, κατά τα προεκτεθέντα οξύτατο πρόβλημα βιοπορισμού, ενόψει και των όχι ευνοϊκών στην αγορά εργασίας συνθηκών και παράλληλα οι οικονομικές και οικογενειακές μας υποχρεώσεις θα τρέχουν και θα διογκώνονται. Προς τούτο πέραν της νομικής βασιμότητας του ως άνω αιτήματός μας, που παραδεκτά κατά το άρθρο 682 παρ. 2 Κ. Πολ.Δ φέρεται προς κρίση ενώπιόν Σας, είναι και βάσιμο στην ουσία του, εφόσον κατά τα ανωτέρω εκτιθέμενα υφίσταται στο πρόσωπο μας επείγουσα περίπτωση και επικείμενος κίνδυνος από την μη απασχόλησή μας μέχρι την τελεσιδικία της απόφασης του Δικαστηρίου Σας, που συνίσταται ειδικότερα σε κίνδυνο της ίδιας

της υπόστασής μας ως ανθρώπων και εργαζόμενων, ενόψει της μακροχρόνιας ανεργίας και ανέχειας.

Επειδή η υπό κρίση αγωγή μας αποδεικνύεται καθ' όλο της το ιστορικό από τα προσκομιζόμενα έγγραφα και το μάρτυρά μας.

Επειδή αρνούμαστε και αποκρούουμε τις προτάσεις, ενστάσεις και κάθε αντίθετο ισχυρισμό του αντιδίκου.

Επειδή οι παρούσες προτάσεις μας είναι νόμιμες, βάσιμες και αληθινές.

ΓΙΑ ΑΥΤΑ ΖΗΤΟΥΜΕ

-Να γίνουν δεκτές οι παρούσες προτάσεις μας και η υπό κρίση αγωγή μας σε όλο της το αιτητικό και,

-Να καταδικαστεί ο αντίδικος στην εν γένει δικαστική μας δαπάνη.

Αθήνα, 12-02-2020

Ο Πληρεξούσιος Δικηγόρος»

IV. ΛΟΓΟΙ ΈΦΕΣΗΣ.

Επιπλέον των ανωτέρω, προβάλλουμε τους ακόλουθους ισχυρισμούς-λόγους έφεσης, για τους οποίους, πρέπει η έφεσή μας να γίνει δεκτή και η πρωτόδικη απόφαση να εξαφανιστεί, επί τω τέλει όπως γίνει δεκτή η αγωγή μας. Ειδικότερα:

1. Πρώτος λόγος έφεσης

Η εκκαλούμενη κατ' εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και κατά κακή εκτίμηση των αποδείξεων, απέρριψε την αγωγή μας, κατά παράβαση και εσφαλμένη ερμηνεία της ισχύουσας νομοθεσίας.

Ειδικότερα:

Κατά τις διατάξεις των άρθρων 648 επ. ΑΚ και τις διατάξεις του άρθρου 6 του Ν. 765/1943, που κυρώθηκε με την υπ' αριθμ. 324/1946 Πράξη του Υπουργικού Συμβουλίου (ΠΥΣ) και διατηρήθηκε σε ισχύ με το άρθρο 38 του ΕισΝΑΚ, προκύπτει ότι για τον χαρακτηρισμό της εργασίας ως εξαρτημένης απαιτείται όπως αυτός που την παρέχει τελεί κατά την εκτέλεση της υπό τις οδηγίες και τον έλεγχο του εργοδότη, ο οποίος καθορίζει τον τόπο, τον χρόνο και την έκταση της παροχής

εντός των συμβατικών ή νόμιμων ορίων κατά τρόπο δεσμευτικό για τον μισθωτό, ο οποίος είναι υποχρεωμένος να υπακούει και να ακολουθεί τις οδηγίες του εργοδότη (βλ. Ι. Κουκιάδη, Στοιχεία Εργατικού Δικαίου, 1997, σχετικά με τη θεωρία της οικονομικής, νομικής και προσωπικής εξαρτήσεως, σ.87, ΑΠ 1618/2003 ΕλλΔνη 45.753, ΑΠ 219/2002 ΕλλΔνη 44.158, ΑΠ 1273/2002 ΕλλΔνη 45.446, ΕφΑθ 7488/2003 ΕλλΔνη 45.862, ΕφΑθ 8616/2001 ΕλλΔνη 44.563). Ο χαρακτήρας αυτός της συμβάσεως δεν μεταβάλλεται από το γεγονός ότι ο μισθωτός λόγω της φύσεως της παρεχόμενης εργασίας αναπτύσσει πρωτοβουλία, εντός του πλαισίου των όρων της εργασιακής συμβάσεως, ως προς τον τρόπο εκτελέσεως αυτής ή ήταν ο εργοδότης δεν ασκεί εμπράκτως το ως άνω δικαίωμα του ή όταν καταλείπει περιθώριο πρωτοβουλιών στον μισθωτό, εφόσον το τελευταίο αυτό δεν εξικνείται μέχρι καταλύσεως της υποχρέωσης υπακοής στον εργοδότη και δημιουργίας αντιστοίχως ελεύθερης από τον έλεγχο του τελευταίου υπηρεσιακής δράσεως (βλ. ΑΠ 180/2000 ΕλλΔνη 41.1003, ΑΠ 977/1999 ΕλλΔνη 41.111, ΕφΑθ 8342/2002 ΔΕΕ 2003.682). Η σύμβαση εργασίας διακρίνεται της συμβάσεως έργου, διότι η τελευταία αποσκοπεί στην επίτευξη του συμφωνηθέντος τελικού αποτελέσματος και όχι από της εργασίας που παρεσχέθη για την εκτέλεση του έργου (βλ. Γ. Λεβέντη, Ατομικό Εργατικό Δίκαιο, 2002, σ.18, ΑΠ 567/2004, ΑΠ 533/2004 Ηλεκτρονική Συλλογή Νομολογίας ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1291/2001 ΕλλΔνη 43.128, ΑΠ 1472/2000 ΕλλΔνη 42.737).


Περαιτέρω, κατά τις διατάξεις 669 έως 672 ΑΚ και των άρθρων 1 και 8 του Ν. 2112/1920, όπως και το τελευταίο ερμηνεύτηκε αυθεντικώς με το άρθρο 11 παρ. 1 του Ν. 547/1937, σαφώς προκύπτει ότι σύμβαση εργασίας ορισμένου χρόνου υπάρχει όταν συμφωνηθεί ρητά ή σιωπηρά ή λήξη της σε ορισμένο χρόνο και μπορεί να καταγγελθεί μόνο για σπουδαίο λόγο, ενώ αορίστου χρόνου είναι όταν δεν έχει συμφωνηθεί η διάρκειά της, ούτε αυτή συνάγεται από το είδος και το σκοπό ή τη φύση της εργασίας και λύνεται με καταγγελία ενός των μερών και καταβολή της νόμιμης αποζημιώσεως αν αυτή γίνεται από τον εργοδότη. Συνεπώς, σαφώς προκύπτει, ότι οι διατάξεις του νόμου αυτού, εφαρμόζονται κατ' αρχήν επί



συμβάσεως εργασίας αορίστου χρόνου, επί συμβάσεως δε εργασίας με ορισμένη χρονική διάρκεια, εφαρμόζονται τότε μόνον, όταν ο καθορισμός της διάρκειας αυτής, δεν δικαιολογείται από τη φύση της συμβάσεως και μάλιστα όχι μόνον όταν η σύμβαση λόγω του είδους και του σκοπού της εργασίας έχει τον χαρακτήρα συμβάσεως ορισμένου χρόνου, αλλά και όταν η διάρκεια της υπαγορεύεται από αποχρώντα λόγο και ανάγεται κυρίως στις ιδιαίτερες συνθήκες λειτουργίας της επιχείρησης. Αν δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις αυτές η κατάρτιση της συμβάσεως ορισμένου χρόνου, μπορεί να χαρακτηριστεί ότι έγινε σκοπίμως για καταστρατήγηση των διατάξεων για καταγγελία συμβάσεως εργασίας αορίστου χρόνου (βλ. ΑΠ 157/1978 ΝοΒ 27-34, ΑΠ 190/1979 ΝοΒ 27-125, βλ. Γ. Λεβέντη, Σύμβαση εργασίας αορίστου και ορισμένου χρόνου, ΔΕΝ 56.833-850, ΑΠ 1618/2003 Ηλεκτρονική Συλλογή Νομολογίας ΝΟΜΟΣ, ΑΠ58/1998 ΕΕΔ 58.170, ΝοΒ 1999.399, ΕφΚρ 446/2002 ΕΕΔ 62.672, ΕφΘες 1989/1997 Αρμ1997.1042).

Επίσης από τις παραπάνω διατάξεις, σε συνδυασμό με εκείνες των άρθρων 174, 181 και 281 του ΑΚ σαφώς προκύπτει ότι ο όρος της συμβάσεως εργασίας με τον οποίο καθορίζεται ορισμένη χρονική διάρκεια αυτής, είναι άκυρος αφού τίθεται κατά παράβαση των αναγκαστικού δικαίου διατάξεων του Ν. 2112/1920, αλλά και κατά προφανή υπέρβαση των ορίων της καλής πίστεως, των χρηστών ηθών και του κοινωνικού και οικονομικού σκοπού του δικαιώματος, όταν επιβάλλεται από τον εργοδότη σκοπίμως, για καταστρατήγηση των διατάξεων, περί καταγγελίας της συμβάσεως εργασίας αορίστου χρόνου, δεν επιφέρει όμως ακυρότητα της όλης συμβάσεως, η οποία μπορεί ύστερα από αγωγή του έχοντος έννομο συμφέρον, να αναγνωρισθεί σύμβαση αορίστου χρόνου, ή αν έχουν συναφθεί περισσότερες συμβάσεις αλληλοδιαδόχως ορισμένου χρόνου, αν αυτές συνιστούν για τους ίδιους λόγους μια ενιαία σύμβαση ορισμένου χρόνου (ΑΠ 1629/1988 ΔΕΝ, 38-269).

Εξάλλου, ο ορθός νομικός χαρακτηρισμός έννομων σχέσεων και καταστάσεων αποτελεί έργο της δικαιοδοτικής λειτουργίας και δεν χωρεί σ' αυτό επέμβαση του νομοθέτη. Ειδικότερα, ο ορθός νομικός χαρακτηρισμός έννομων σχέσεων και καταστάσεων αποτελεί κατ' εξοχήν έργο των δικαστηρίων, αποτελεί




δηλαδή ένα από τα βασικά στοιχεία της δικαιοδοτικής λειτουργίας. Τούτο μάλιστα ισχύει ακόμα και στις περιπτώσεις που ορισμένος νομικός χαρακτηρισμός γίνεται βάση νόμου. Σημειωτέο ότι χωρίς το στοιχείο αυτό, δηλαδή το ελεύθερο νομικό χαρακτηρισμό συμβατικών σχέσεων, καταστάσεων, παροχών κλπ., τα δικαστήρια δεν μπορούν να επιτελέσουν την ανατεθειμένη σ' αυτά από το Σύνταγμα λειτουργία (άρθρο 87 παρ. 2 Σ.), κατοχυρώνοντας παράλληλα και τη λειτουργική ανεξαρτησία των δικαστών (βλ. 3/2001 απόφαση ΑΕΔ, βλ. σχετικά με την αναγνώριση της ελευθερίας των δικαστηρίων να προβαίνουν στον ορθό νομικό χαρακτηρισμό, αγνοώντας μάλιστα το νομικό χαρακτηρισμό που επιβάλλει ο νομοθέτης ΑΠ 6/2001 ΕΕργΔ 2001 403, ΑΠ 141/2000 ΕΕργΔ2001, 406, ΑΠ 1026/90 ΔΕΝ 48.470, Φ. Δερμιτζάκη, ΕΕργΔ 63 σ. 532,533, Εφ Αθηνών 6886/2004).

Από τις διατάξεις του άρθρου 249 παρ. 3 (πρώην άρθρο 189) της ΣυνθεΚ προκύπτει ότι οι οδηγίες αποτελούν παράγωγο κοινοτικό δίκαιο και δεσμεύουν κάθε Κράτος Μέλος (ΚΜ) της Κοινότητας, στο οποίο απευθύνονται, καθόσον αφορούν το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, αλλά αφήνουν την επιλογή του τύπου και των μέσων στην αρμοδιότητα των εθνικών αρχών. Γι' αυτό απευθύνονται, κατ' ανάγκην, όχι απευθείας προς τους ιδιώτες, θεσπίζοντας δικαιώματα και υποχρεώσεις τους, αλλά μόνον προς τα ΚΜ, αφού μόνον αυτά έχουν τη δυνατότητα να λάβουν τα μέτρα, με τα οποία θα καταστεί εφικτή η επίτευξη του επιδιωκόμενου αποτελέσματος. Το ΚΜ, που είναι αποδέκτης της οδηγίας, έχει την υποχρέωση να πραγματοποιήσει το αποτέλεσμα αυτό εντός της τασσόμενης προθεσμίας, με μέσα, όμως τα οποία αυτό θα επιλέξει (Νόμο, προεδρικό Διάταγμα, Υπουργική απόφαση και εν γένει κανόνες δικαίου της εθνικής έννομης τάξης). Αν η Οδηγία περιέχει κανόνες σαφείς και ορισμένους που δεν έχουν μεταφερθεί στο εθνικό δίκαιο, δεκτικούς απ' ευθείας εφαρμογής, δηλαδή οι διατάξεις της είναι χωρίς αιρέσεις, επιφυλάξεις, περιθώρια επιλογής και επαρκώς ακριβείς, ώστε να καθίσταται δυνατό στα εθνικά δικαστήρια να προσδιορίσουν το ακριβές περιεχόμενο του δικαιώματος, το δικαιούχο και τον υπόχρεο αυτού καθώς και τον τρόπο άσκησης του, τότε υπάρχει η δυνατότητα στους ιδιώτες να την επικαλεσθούν έναντι του



κράτους. Τα εθνικά μέτρα προσαρμογής της οδηγίας πρέπει να είναι αποτελεσματικά. Αποτελεσματικότητα της μεταφοράς στο εθνικό δίκαιο (αρχή της αποτελεσματικότητας) σημαίνει ότι ο εθνικός νομοθέτης δεν μπορεί να αποφύγει τις κοινοτικές ρυθμίσεις με την εκπρόθεσμη ή εσφαλμένη μεταφορά της οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη. Η αρχή της αποτελεσματικότητας εξαρτάται από το αν οι διατάξεις της οδηγίας έχουν ή μη σαφή, ακριβή και απροϋπόθετο χαρακτήρα. Στην πρώτη περίπτωση, αν η οδηγία περιέχει κανόνες σαφείς και ορισμένους, δεκτικούς απευθείας εφαρμογής (δηλαδή χωρίς αιρέσεις και περιθώρια επιλογής), η παράλειψη του εθνικού νομοθέτη να την εκτελέσει εμπρόθεσμα ή να τη μεταφέρει με ορθό τρόπο συνεπάγεται την άμεση ισχύ της στην εσωτερική έννομη τάξη του ΚΜ που είναι ο παραλήπτης της. Η ισχύς της, όμως, εκτείνεται μόνο κατά του ΚΜ που παρέλειψε να την καταστήσει «εθνικό δίκαιο» και των αντιστοίχων κρατικών φορέων. Δεν εκτείνεται και στις μεταξύ των ιδιωτών σχέσεις. Είναι δηλαδή κάθετη και όχι οριζόντια. Η οριζόντια ολοκληρώνεται μόνον με την έκδοση πράξεως του εθνικού νομοθέτη που μετατρέπει την οδηγία σε κανόνα του εσωτερικού δικαίου (βλ. ΟΛΑΠ 23/1998 ΔΕΕ 1999.66, ΑΠ 1330/2000 ΕλλΔνη 43. 387). Στη δεύτερη περίπτωση, παρά το ότι οι διατάξεις οδηγίας δεν έχουν επαρκή σαφήνεια, ακρίβεια και απροϋπόθετο χαρακτήρα, η αρχή της αποτελεσματικότητας δεν είναι ανενεργός και επιφέρει τα αποτελέσματά της, μέσω της σύμφωνης προς το κοινοτικό δίκαιο ερμηνείας. Έτσι, από πάγια νομολογία του ΔΕΚ προκύπτει ότι εφαρμόζοντας το κοινοτικό δίκαιο ένα εθνικό δικαστήριο, που καλείται να το ερμηνεύσει, οφείλει να πράξει τούτο κατά το μέτρο του δυνατού υπό το φως του κειμένου και του σκοπού της οδηγίας, ώστε να επιτευχθεί το αποτέλεσμα που αυτή επιδιώκει, συμμορφούμενο έτσι προς το άρθρο 249 παρ. 3 ΣυνθΕΚ (βλ. ΔΕΚ απόφαση της 16 Δεκεμβρίου 1993, υποθ. 334/92, Wagner/Miret, Σ. 1993.1 – 6911, ΔΕΚ απόφαση της 13 Ιουλίου 2000, υπόθ. 456/1998, ΔΕΕ 2001.291, Β. Χριστιανό εις Σκανδάμη/Χριστιανό/Κούσκουνα, Εφαρμογές Διεθνούς και Ευρωπαϊκού Δικαίου, Συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου υπό το φως της κοινοτικής έννομης τάξης, 2004, παρ.27 σ. 35). Επομένως, το εθνικό



δικαστήριο έχει υποχρέωση να ερμηνεύει και να εφαρμόζει τις διατάξεις του εσωτερικού δικαίου υπό το φως των διατάξεων της κοινοτικής νομοθεσίας και να αφήνει ανεφάρμοστες όσες διατάξεις έρχονται σε αντίθεση με το κοινοτικό δίκαιο, ενεργώντας έτσι σύμφωνα με τις αρχές της υπεροχής του κοινοτικού δικαίου έναντι του εθνικού δικαίου και της πλήρους αποτελεσματικότητας των κοινοτικών κανόνων. Αν η Οδηγία περιέχει κανόνες σαφείς και ορισμένους που δεν έχουν μεταφερθεί στο εθνικό δίκαιο, δεκτικούς απ' ευθείας εφαρμογής, δηλαδή οι διατάξεις της είναι χωρίς αιρέσεις, επιφυλάξεις, περιθώρια επιλογής και επαρκώς ακριβείς, ώστε να καθίσταται δυνατό στα εθνικά δικαστήρια να προσδιορίσουν το ακριβές περιεχόμενο του δικαιώματος, το δικαιούχο και τον υπόχρεο αυτού καθώς και τον τρόπο άσκησης του, τότε υπάρχει η δυνατότητα στους ιδιώτες να την επικαλεσθούν έναντι του κράτους. Εξάλλου, το άρθρο 10 ΣυνθΕΚ υποχρεώνει όλες τις κρατικές λειτουργίες, άρα και τη δικαστική, στη λήψη γενικών και ειδικών μέτρων, κατάλληλων να εξασφαλίσουν την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που απορρέουν από την Συνθήκη, συμπεριλαμβανομένης βεβαίως και της μεταφοράς των Οδηγιών στο εσωτερικό δίκαιο και της σύμφωνης με το κοινοτικό δίκαιο ερμηνείας του εθνικού δικαίου (βλ. Arnulf / Dashwood / Ross / Wyatt, *European Union Law*, 2000 s. 71, 72, Αρ. Καζάκο – Δημ. Τραυλό Τζανετάτο, ΕΕργΔ 63 σ. 707). Εξάλλου, θα πρέπει εδώ να σημειωθεί ότι η υποχρέωση σύμφωνης με το Κοινοτικό Δίκαιο ερμηνείας (του εθνικού δικαίου), που απορρέει από την αρχή της υπεροχής του, υφίσταται και πριν την πάροδο της προθεσμίας προσαρμογής της νομοθεσίας των κρατών – μελών στις απαιτήσεις της σχετικής Οδηγίας [βλ. ΔΕΚ. Case 80/86, *Criminal proceeding against Kolpinghuis Nijmegen bv* (1987) ECR 3969, (1989) 2 CMLR 18, 88/1986 ΕΔΚΑ 1988,562, CASE 14/1983, *Von Colson and Kamann v Land Nordrhein – Westfalen* (1984) ECR 1891, (1986) 2 CMLR 430, βλ. Επίσης Υποθέσεις C-74/95 και 129/95 (1996) ECR I – 6609, (1997) 1 CMLR 300, βλ. αναλυτικά Paul Graig and Grainne de Burga, *EU LAW, text, cases and materials*, second edn 1998 p. 198-200, όπου περαιτέρω παραπομπές στη νομολογία του ECJ (ΔΕΝ)]. Εξάλλου, ο εθνικός νομοθέτης δεν έχει την εξουσία να μεταβάλει ούτε να παρερμηνεύσει τις διατάξεις

της Οδηγίας, διότι τότε παραβιάζει το κοινοτικό δίκαιο, το οποίο υπερισχύει κάθε άλλης αντίθετης διάταξης του εσωτερικού δικαίου κατ' άρθρο 28 παρ. 1 Σ., βάσει του οποίου η Ελλάδα προσχώρησε στις ευρωπαϊκές κοινότητες από 1.1.1981 δυνάμει της από 28.5.1979 συνθήκης προσχωρήσεως της Ελλάδος στην Ε.Ο.Κ., που κυρώθηκε με το Ν.945/79, (Ολ. ΑΠ 23/98 ΕλλΔνη 39.793, ΑΠ 1330/2000 ΕλλΔνη 43.387, άρθρο – μελέτη Αικ. Συγγενιώτου ΔΕΝ 56.419 επ.), ακόμη και του Συντάγματος κατά τα άρθρα 2, 10 (πρώην 5) της Ενοποιημένης Απόδοσης της Συνθήκης περί Ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΔΕΚ 6/64 Da Costa – ENEL II, 2, ΔΕΚ 34/73 Fratelli Variola S.p.A. Administratione delle Finanze dell Italia 88, 4, ΔΕΚ 106/77 Administratione delle Finanze dello Stato Simmenthal 413, 7, ΔΕΚ 118/75 L. Watson A. Belmarm 549, 5, ΔΕΚ 40/49 P. Bollamann – Hauptdollmant – Hamburg – Oberelle 586, 2, ΔΕΚ 11/70 Handelsgesellschaft – Einfuhr und Vorratsstelle fur Getreide 32, 3, βλ. αναλυτικά Paul Graig anf Grainne de Burga, EU LAW, text, cases, and materials, second edn 1998 p. 255-294, όπου περαιτέρω παραπομπές στους συγγραφείς, βλ. επίσης Κ. Κεραμεύς «Σύνταγμα, Εθνικός Δικαστής και Κοινοτικό Δίκαιο» σε «Προσχώρηση και συμμετοχή της Ελλάδος στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες». Βιβλιοθήκη Διεθνούς και Ευρωπαϊκού Οικονομικού Δικαίου 9 (1987) σελ. 81, Α Καλογερόπουλος «Η αρχή της υπεροχής του Ευρωπαϊκού Κοινοτικού Δικαίου έναντι του δικαίου των κρατών μελών» Το Σ 6 σελ. 6, 30 § 55, Π. Δαγτόγλου «Ευρωπαϊκό κοινοτικό Δίκαιο I σελ. 79 § 247, Θ. Αλαμάνης ΝοΒ 41 σελ. 602 επ., Αικ. Συγγενιώτου οπ. παρ. σελ. 429, Μ. Σταθόπουλο «Οικονομική ελευθερία, οικονομικό σύστημα και Σύνταγμα» Το Σ 7 σελ. 531 επ., βλ. Π. Φαλτση, ΕΛΔ 34 σ. 245 και επ.).

Με την Οδηγία 1999/70/ΕΚ του Συμβουλίου της 28ης Ιουνίου 1999 (Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, 10.7.1999, L. 175/43) σχετικά με τη συμφωνία πλαίσιο για την εργασία ορισμένου χρόνου που συνήφθη από τη CES (Ευρωπαϊκή Συνομοσπονδία Συνδικάτων), την UNICE (Ένωση των Συνομοσπονδιών της Βιομηχανίας και των Εργοδοτών της Ευρώπης) και το CEEP (Ευρωπαϊκό Κέντρο Δημοσίων Επιχειρήσεων) επιδιώκεται: α) η σύναψη συμφωνίας πλαισίου για την εργασία ορισμένου χρόνου, στην οποία θα διαγράφονται οι γενικές αρχές για τις

συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου και τις εργασιακές σχέσεις, β) η βελτίωση της ποιότητας της εργασίας ορισμένου χρόνου, με τη διασφάλιση της αρχής της μη διακρίσεως, γ) η διαμόρφωση ενός πλαισίου για την αποτροπή της καταχρήσεως που προκύπτει από διαδοχικές σχέσεις εργασίας ή συμβάσεις ορισμένου χρόνου (Αιτιολογ. Σκέψη 14 Προοιμίου και Ρήτρα 1 Παραρτήματος). Με την ως άνω Οδηγία, 1999/70/ΕΚ του Συμβουλίου της Ε.Ε. επιβλήθηκε στα κράτη – μέλη η υποχρέωση να θέσουν σε ισχύ τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι απαραίτητες για να συμμορφωθούν με αυτήν το αργότερο στις 10.7.2001 και σε κάθε περίπτωση μέχρι τις 10.7.2002. Ειδικότερα, στα επιμέρους κεφάλαια της οδηγίας αναφέρονται τα εξής:

α. Στην Ρήτρα 2 του Παραρτήματος το πεδίο εφαρμογής της εν λόγω Οδηγίας ορίζεται ως εξής:

«1. Η παρούσα συμφωνία εφαρμόζεται σε όλους τους εργαζομένους ορισμένου χρόνου που έχουν σύμβαση ή σχέση εργασίας, όπως αυτές καθορίζονται από τη νομοθεσία, τις συλλογικές συμβάσεις ή την πρακτική σε κάθε κράτος μέλος.

2. Τα κράτη μέλη ύστερα από διαβουλεύσεις με τους κοινωνικούς εταίρους ή/και οι κοινωνικοί εταίροι μπορούν να αποφασίσουν ότι η παρούσα συμφωνία δεν εφαρμόζεται:

α) Στις σχέσεις βασικής επαγγελματικής κατάρτισης και τα συστήματα μαθητείας,

β) στις συμβάσεις ή τις σχέσεις εργασίας που έχουν συναφθεί στο πλαίσιο ενός ειδικού δημοσίου ή από το δημόσιο υποστηριζόμενου προγράμματος κατάρτισης, εντάξεως και επαγγελματικής επανεκπαιδεύσεως».


Από την γραμματική και την τελεολογική ερμηνεία της διατάξεως αυτής προκύπτει ότι το πεδίο εφαρμογής της ανωτέρω Οδηγίας, περιλαμβάνει όλους τους εργαζομένους, είτε απασχολούνται στον ιδιωτικό είτε στον δημόσιο τομέα καθώς και τους απασχολούμενους με συμβάσεις έργου που υποκρύπτουν σύμβαση εξαρτημένης εργασίας, ήτοι (περιλαμβάνει) και όσους απασχολούνται με συμβάσεις ιδιωτικού δικαίου (εργασίας ή έργου) που καταρτίζονται με το Δημόσιο, τους ΟΤΑ ή



τα ΝΠΔΔ. Αν ο κοινοτικός νομοθέτης ήθελε να εξαιρέσει τους τελευταίους (τους απασχολούμενος στον δημόσιο τομέα) θα προέβαινε σε ειδική πρόβλεψη εξαιρέσεώς τους. Επομένως, η μη εξαίρεση των εργαζομένων στον δημόσιο τομέα από την παρεχόμενη προστασία της Οδηγίας σημαίνει ότι αυτοί εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της. Τέτοια εξαίρεση αν υπήρχε θα ήταν αντίθετη με την αρχή της ισότητας που είναι θεμελιώδης στην κοινοτική έννομη και η οποία επιπλέον αναφέρεται (Ρήτρα 4 της Συμφωνίας) ως προς προστατευτέα αρχή και στην Οδηγία (βλ. Χριστιανό εις Σκανδάμη/Χριστιανό/Κουσκουνά, ο.π., παρ.9, σ.23).

Στη Ρήτρα 3 του Παραρτήματος της ως άνω Οδηγίας που προβλέπεται η αρχή της μη διακρίσεως, αφορά στην ισχύ ομοειδών ρυθμίσεων και στην εξάλειψη τυχόν διαφορών μεταξύ εργαζομένων ορισμένου χρόνου (ήτοι, κατά τη Ρήτρα 3 παρ. 1 του Παραρτήματος, προσώπων που έχουν σύμβαση ή σχέση εργασίας ορισμένου χρόνου, η λήξη της οποίας καθορίζεται από αντικειμενικούς όρους, όπως παρέλευση συγκεκριμένης ημερομηνίας, η ολοκλήρωση συγκεκριμένου έργου ή πραγματοποίηση συγκεκριμένου γεγονότος) και αντίστοιχων αορίστου χρόνου (ήτοι, κατά τη Ρήτρα 3 παρ. 2 του Παραρτήματος, προσώπων που έχουν σύμβαση ή σχέση εργασίας στην ίδια επιχείρηση και απασχολούνται στην ίδια ή παρόμοια εργασία, λαμβανομένων υπόψη των προσόντων ή των δεξιοτήτων τους, αν δεν υπάρχει αντίστοιχος εργαζόμενος στην ίδια εκμετάλλευση η σύγκριση γίνεται με αναφορά στην οικεία συλλογική σύμβαση, και ελλείψει αυτής, σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία ή τις εθνικές συλλογικές συμβάσεις ή πρακτικές).

Η ρήτρα 5 του Παραρτήματος της ως άνω Οδηγίας για την αποφυγή των προαναφερόμενων καταχρήσεων, ορίζει τα ακόλουθα: «1. Για να αποτραπεί η κατάχρηση που μπορεί να προκύψει από τη χρησιμοποίηση διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, τα κράτη – μέλη, ύστερα από διαβουλεύσεις με τους κοινωνικούς εταίρους σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία, συλλογικές συμβάσεις ή πρακτική ή και οι κοινωνικοί εταίροι, όταν δεν υπάρχουν ισοδύναμα νομοθετικά μέτρα, για την πρόληψη των καταχρήσεων λαμβάνουν κατά τρόπο που λαμβάνει υπόψη τις ανάγκες ειδικών τομέων ή και κατηγοριών των



εργαζομένων, ένα ή περισσότερα από τα ακόλουθα μέτρα: α) αντικειμενικούς λόγους που να δικαιολογούν την ανανέωση τέτοιων συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας, β) τη μέγιστη συνολική διάρκεια διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, γ) τον αριθμό των ανανεώσεων τέτοιων συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας. 2. Τα κράτη – μέλη ύστερα από διαβουλεύσεις με τους κοινωνικούς εταίρους ή και οι κοινωνικοί εταίροι καθορίζουν, όταν χρειάζεται, υπό ποιες συνθήκες οι συμβάσεις ή σχέσεις εργασίας ορισμένου χρόνου, α) θεωρούνται «διαδοχικές», β) χαρακτηρίζονται συμβάσεις ή σχέσεις αορίστου χρόνου». Σύμφωνα με τα οριζόμενα στην ρήτρα 5 της ανωτέρω Οδηγίας, προκύπτει ότι η έλλειψη ενός αντικειμενικού λόγου που να δικαιολογεί τη σύναψη διαδοχικών συμβάσεων εργασίας έχει ως αποτέλεσμα την ακυρότητα ως προς τον καθορισμό ορισμένης διάρκειας της σύμβασης (άρθρο 174 ΑΚ) και θεωρείται ότι καταρτίστηκε ενιαία σύμβαση αορίστου χρόνου, στην οποία η απόλυση του μισθωτού δεν είναι δυνατό να λάβει χώρα, χωρίς καταγγελία και καταβολή της νόμιμης αποζημίωσης (βλ. Η ρήτρα 5 της συμφωνίας – πλαισίου για την εργασία ορισμένου χρόνου και η ενσωμάτωση της στο ελληνικό δίκαιο, ΕΕργΔ 62 655), ΑΠ 1629/1981 ΕΕργΔ 41 230, ΑΠ 1369/1999 Αδημ, Δ Ζερδελη, Το δίκαιο της καταγγελίας σ. 516).

Όπως κρίνει το ΔΕΚ για την συμμόρφωση του κράτους προς την ρήτρα 5 στην προσφάτως δημοσιευθείσα απόφασή του στις υποθέσεις C-378/07, C-379/07, C-380/07, Αγγελιδάκη κ.λ.π. αλλά και σε άλλες αποφάσεις του, τα σχετικά κριτήρια είναι μεταξύ τους ισοδύναμα (σκέψη 75). Έτσι, σε περίπτωση παράλειψης εμπρόθεσμης λήψης εθνικών μέτρων, δεν μπορεί να συναχθεί δυνατότητα επίκλησης από την πλευρά των εργαζομένων ορισμένου χρόνου της έλλειψης αντικειμενικών λόγων, ως προκρινόμενου κριτηρίου. («Σκέψη 75... προκειμένου να αμφισβητήσουν την ανανέωση της συμβάσεώς τους ορισμένου χρόνου, μολονότι η ανανέωση αυτή δεν αντιβαίνει προς τους κανόνες περί συνολικής ανώτατης διάρκειας ή περί αριθμού ανανεώσεων που το οικείο κράτος – μέλος θέσπισε σύμφωνα με τις δυνατότητες επιλογής που του παρείχε η εν λόγω ρήτρα 5

σημείο 1, στοιχεία β' και γ'» - βλέπε απόφαση ΔΕΚ της 15ης Απριλίου του 2008 στην υπόθεση C-268/06).

Εφόσον όμως υιοθετείται από το κράτος-μέλος το μέτρο του «αντικειμενικού λόγου», υπενθυμίζεται (σκέψεις 96,97,98, και 100) «ότι ο όρος «αντικειμενικοί λόγου» κατά τη ρήτρα 5, σημείο 1, στοιχείο α', της συμφωνίας - πλαισίου έχει την έννοια, όπως έχει δεχθεί το Δικαστήριο, ότι αφορά σαφείς και συγκεκριμένες περιστάσεις που χαρακτηρίζουν μια καθορισμένη δραστηριότητα και οι οποίες, κατά συνέπεια μπορούν να δικαιολογήσουν, στο ειδικό αυτό πλαίσιο, τη χρησιμοποίηση διαδοχικών συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου. Οι περιστάσεις αυτές μπορούν να οφείλονται μεταξύ άλλων στην ιδιαίτερη φύση των καθηκόντων για την εκτέλεση των οποίων έχουν συναφθεί οι συμβάσεις αυτές και στα εγγενή χαρακτηριστικά των καθηκόντων αυτών ή ενδεχομένως στην επιδίωξη ενός θεμιτού σκοπού κοινωνικής πολιτικής εκ μέρους κράτους μέλους. Αντίθετα, μια εθνική διάταξη που θα περιοριζόταν στο να επιτρέπει γενικά και αφηρημένα, μέσω κανόνα προβλεπόμενου σε νόμο ή κανονιστική πράξη, τη χρήση διαδοχικών συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, δεν θα ήταν σύμφωνη προς τις απαιτήσεις που προσδιορίστηκαν με τις δύο προηγούμενες σκέψεις...». «...η χρησιμοποίηση των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου με μοναδικό έρεισμα μια γενική νομοθετική ή κανονιστική διάταξη, άσχετα προς το συγκεκριμένο περιεχόμενο της οικείας δραστηριότητας, δεν καθιστά δυνατή τη συναγωγή αντικειμενικών και διαφανών κριτηρίων προκειμένου να ελεγχθεί αν η ανανέωση των συμβάσεων αυτών ανταποκρίνεται πράγματι σε μια γνήσια ανάγκη, είναι κατάλληλα προς επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού και είναι αναγκαία προς τούτο...». Είναι επομένως σαφές ότι θα πρέπει επιτέλους να εγκαταλειφθεί η σθεναρά υποστηριζόμενη μέχρι και σήμερα στη νομολογία θέση, ότι δεν υφίσταται κατάχρηση σε περίπτωση «εκ του νόμου χαρακτηρισμού» των συμβάσεων ή σχέσεων ως ορισμένου χρόνου.

Επίσης το ΔΕΚ (σκέψη 178) δέχεται: «...για να τηρείται η ρήτρα 5, σημείο 1 της συμφωνίας - πλαισίου, πρέπει η εθνική ρύθμιση να προβλέπει, όσον αφορά την

καταχρηστική χρησιμοποίηση διαδοχικών συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, αποτελεσματικά και δεσμευτικά μέτρα πρόληψης των περιπτώσεων τέτοιας καταχρηστικής χρησιμοποίησης, καθώς και κυρώσεις που είναι αρκούντως αποτρεπτικές και αποτελεσματικές, ώστε να εγγυώνται την πλήρη αποτελεσματικότητα αυτών των μέτρων πρόληψης...». Επομένως, τα όποια μέτρα με σκοπό την πρόληψη των καταχρήσεων επιλέξει το εκάστοτε κράτος μέλος, πρέπει να είναι αποτελεσματικά και δεσμευτικά συνοδευόμενα οπωσδήποτε και από κυρώσεις τέτοιες ώστε να αποτρέπεται η παραβίαση/υπέρβασή τους.

Το ΔΕΚ επίσης δέχεται (σκέψη 160) ότι: «...όταν έχει γίνει καταχρηστική χρησιμοποίηση διαδοχικών συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, πρέπει να υπάρχει δυνατότητα εφαρμογής μέτρου που να παρέχει αποτελεσματικές και ισοδύναμες εγγυήσεις για την προστασία των εργαζομένων, ώστε να τιμωρείται δεόντως η κατάχρηση αυτή και να εξαλείφονται οι συνέπειες της παράβασης του κοινοτικού δικαίου. Όπως δηλαδή προβλέπει ρητά το ίδιο το άρθρο 2, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας 1999/70, τα κράτη μέλη οφείλουν «να λαμβάνουν κάθε απαραίτητο μέτρο που να τους επιτρέπει ανά πάσα στιγμή να είναι σε θέση να διασφαλίζουν τα αποτελέσματα που επιβάλλει η οδηγία...».

Επομένως, για την περίπτωση που παρά την ύπαρξη των μέτρων πρόληψης, λάβουν χώρα καταχρήσεις, πρέπει να προβλέπονται μέτρα που να οδηγούν στην εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης του κοινοτικού δικαίου από το Κράτος – Μέλος.

Επομένως σε έννομες τάξεις κρατών – μελών που προστατεύεται η θέση εργασίας προκρίνονται, ως μέτρα εξάλειψης των καταχρήσεων, μέτρα προς την κατεύθυνση ακριβώς της προστασίας της σχέσης εργασίας ορισμένου χρόνου, κάτι που οπωσδήποτε επιτυγχάνεται όταν – κατά την παραδοχή του ίδιου του ΔΕΚ (σκέψη 169): «...η σχέση εργασίας ορισμένου χρόνου αντικαθίσταται από σχέση αορίστου χρόνου και επομένως το καθεστώς αβεβαιότητας αντικαθίσταται από σταθερότερες εργασιακές σχέσεις...».



Από τη νομολογία δε των δικαστηρίων γίνεται δεκτό ότι «από την διατύπωση της ρήτρας 5 της Οδηγίας 1999/70 προκύπτει ότι δεν περιέχει κανόνες σαφείς και ορισμένους, με απρουπόθετο χαρακτήρα και δεκτικούς απευθείας εφαρμογής, αφού καταλείπει ευρύ περιθώριο στα Κράτη Μέλη ως προς την επιλογή των μέτρων για την αποτροπή της καταχρήσεως των συμβάσεων ορισμένου χρόνου, ώστε ως εκ τούτου να μην παράγει άμεσο αποτέλεσμα. Όμως, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα (στην μείζονα σκέψη), η ρήτρα αυτή επιφέρει τα αποτελέσματα της μέσω της ερμηνείας του εφαρμοζόμενου εθνικού δικαίου κατά τρόπον σύμφωνο με την Οδηγία και στην συγκεκριμένη περίπτωση μέσω των διατάξεων των άρθρων 1 και 8 παρ. 3 του Ν.2112/1920, όπως αυτός έχει τροποποιηθεί, κατά τα προαναφερόμενα (πρβλ. Χριστιανό σε Σκανδάμη/Χριστιανό/Κουσκούνα, ο.π, παρ. 31, σελ 37). Επομένως, ερμηνεύοντας τις ως άνω διατάξεις, κατά τρόπο σύμφωνο με τη ρήτρα 5 της πιο πάνω Οδηγίας, οι διαδοχικές συμβάσεις έργου με διάρκεια ενός έτους δεν δικαιολογούνται από λόγους αντικειμενικούς και έγιναν για να καταστρατηγηθούν οι προστατευτικές διατάξεις του εργατικού δικαίου, η δε εκτελούμενη εργασία τους ικανοποιεί πάγιες και διαρκείς ανάγκες του εναγομένου, ώστε όλες οι επιμέρους συμβάσεις να θεωρούνται ως κατάρτιση ενιαίας συμβάσεως αορίστου χρόνου...» (βλ. ad hoc Εφ. Αθηνών 2808/2005)

Στην Ρήτρα 8 της συμφωνίας – πλαισίου (Οδηγίας), δεν επιτρέπεται η υποβάθμιση του γενικού επιπέδου προστασίας των εργαζομένων ορισμένου χρόνου. Ειδικότερα, στην παράγραφο 1 αναφέρεται: «Τα κράτη μέλη ή και οι κοινωνικοί εταίροι μπορούν να διατηρήσουν ή να εισαγάγουν ευνοϊκότερες διατάξεις για τους εργαζομένους, από τις διατάξεις της παρούσας συμφωνίας» Στην παράγραφο 3 αναφέρεται: «...η εφαρμογή της παρούσας συμφωνίας δεν αποτελεί σε καμία περίπτωση επαρκή αιτιολογία για την υποβάθμιση του γενικού επιπέδου προστασίας των εργαζομένων στον τομέα που καλύπτεται από την παρούσα συμφωνία».


Το ΔΕΚ σχετικά με το συνδυασμό της ρήτρας 5 και 8 σημείο 3 δέχεται (σκέψη 149): «...η εφαρμογή της συμφωνίας-πλαισίου δεν επιτρέπεται να καταλήγει στην

υποβάθμιση της προστασίας που ίσχυε προηγουμένως στην εσωτερική έννομη τάξη για τους εργαζομένους ορισμένου χρόνου σε επίπεδο που να υπολείπεται του επιπέδου που καθορίζουν οι διατάξεις της συμφωνίας – πλαισίου για την κατ' ελάχιστο όριο προστασία των μισθωτών με σκοπό την αποτροπή του ενδεχομένου να περιέρχονται οι μισθωτοί αυτοί σε κατάσταση εργασιακής αβεβαιότητας...». (βλέπε και απόφαση ΔΕΚ της 4ης Ιουλίου 2006 στην υπόθεση C 212/06 Αδενέλερ Συλλ. 2006)

Επομένως κατά την εφαρμογή της ανωτέρω συμφωνίας πλαισίου, δεν επιτρέπεται η υποβάθμιση της προστασίας των εργαζομένων με διαδοχικές συμβάσεις σε σχέση με το προϊσχύον δίκαιο του κράτους – μέλους.

Ισοδύναμα Νομοθετικά Μέτρα κατά την ρήτρα 5 σημείο 1.


Σχετικά με τα ισοδύναμα νομοθετικά μέτρα (προϊσχύον δίκαιο) των κρατών μελών το ΔΕΚ δέχεται ότι τα εθνικά δικαστήρια προς επίτευξη των προεκτεθέντων στόχων οφείλουν να διαπιστώνουν: α) την ύπαρξη προϋφιστάμενου της ρήτρας 5 της συμφωνίας πλαισίου για την εργασία ορισμένου χρόνου ισοδύναμου νομοθετικού μέτρου (σκέψη 76): «... με την έκφραση «ισοδύναμα νομοθετικά μέτρα» η ρήτρα 5, σημείο 1 της συμφωνίας πλαισίου αποσκοπεί στο να καλύπτει κάθε μέτρο του εθνικού δικαίου που έχει ως αντικείμενο, όπως ακριβώς και τα μέτρα που θεσπίζονται με την εν λόγω ρήτρα, την αποτελεσματική πρόληψη της καταχρηστικής χρησιμοποίησης διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου...» και β) την αποτελεσματικότητα ή μη των μέτρων που ελήφθησαν για την ενσωμάτωση της ρήτρας 5 της συμφωνίας πλαισίου. Βέβαια, η επίτευξη των σχετικών στόχων οφείλει να ελέγχεται όχι σε επίπεδο θεωρητικό (δηλαδή ο έλεγχος, κατά το κοινοτικό δίκαιο, δεν περιορίζεται στην εν γένει λήψη φαινομενικά συμβατών μέτρων και στις προθέσεις που οδήγησαν στη θέσπισή τους) αλλά σε επίπεδο πρακτικό. Δηλαδή, πρέπει να διαπιστώνεται ότι στην πράξη επιτυγχάνονται οι στόχοι αυτοί (δηλαδή ή πρόληψη των καταχρήσεων και, σε περίπτωση που λάβουν χώρα, η εξάλειψη των συνεπειών του κοινοτικού δικαίου) (βλέπε και διάταξη ΔΕΚ της 12ης Ιουνίου 2008 στην υπόθεση C-364/07, Βασιλάκης)



Περαιτέρω, επισημαίνει το ΔΕΚ στη σκέψη 196, ότι: «... αν και η ρήτρα 5 της συμφωνίας πλαισίου για την εργασία ορισμένου χρόνου δεν παράγει άμεσο αποτέλεσμα, ωστόσο όλες οι διατάξεις της εσωτερικής νομοθεσίας (είτε είναι προγενέστερες είτε μεταγενέστερες της θέσης σε ισχύ της Οδηγίας 1999/70/ΕΚ, είτε ετέθησαν σε ισχύ για τη συμμόρφωση προς αυτή ή όχι) οφείλουν να ερμηνεύονται προς την κατεύθυνση της εξασφάλισης της πλήρους αποτελεσματικότητάς της...». Συγκεκριμένα, επισημαίνει το ΔΕΚ (σκέψη 200) ότι: «... η αρχή της σύμφωνης ερμηνείας επιβάλλει πάντως στα εθνικά δικαστήρια να χρησιμοποιούν κάθε δυνατότητα εντός των ορίων της αρμοδιότητάς τους, λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο του εσωτερικού δικαίου και εφαρμόζοντας μεθόδους ερμηνείας που αναγνωρίζονται από το δίκαιο αυτό, προκειμένου να εξασφαλίζουν την πλήρη αποτελεσματικότητα της επίμαχης οδηγίας και να καταλήγουν σε λύση σύμφωνη με το σκοπό που επιδιώκει η οδηγία αυτή...». (βλέπε και απόφαση ΔΕΚ 4ης Ιουλίου 2006 στην υπόθεση C-212/04 Αδενέλερ σκέψη 111 και διάταξη ΔΕΚ της 12ης Ιουνίου 2008 στην υπόθεση C-364/07 Βασιλάκης).

Τα ίδια ισχύουν βέβαια, ως προεκτέθη, και σχετικά με τη ρήτρα 8 σημείο 3 της συμφωνίας πλαισίου, σύμφωνα με την οποία δεν επιτρέπεται η υποβάθμιση του προϋφιστάμενου γενικού επιπέδου προστασίας εργαζομένων.

Περαιτέρω το ΔΕΚ υπογραμμίζει την υποχρέωση των κρατών μελών για αποκατάσταση της ζημιάς που υφίστανται οι ιδιώτες (εν προκειμένω οι εργαζόμενοι ορισμένου χρόνου) από την παραβίαση του κοινοτικού δικαίου (εν προκειμένω της ρήτρας 5 της συμφωνίας πλαισίου), επισημαίνοντας και τον επικουρικό χαρακτήρα της αποζημίωσης σε σχέση με την σύμφωνη με το κοινοτικό δίκαιο ερμηνεία, αφού αυτό που πρωτίστως κατά το κοινοτικό δίκαιο ενδιαφέρει, είναι η επίτευξη του αποτελέσματος που επιδιώκεται με μια οδηγία (σκέψη 202): «... μόνο στην περίπτωση που το αποτέλεσμα που επιδιώκεται με μια Οδηγία δεν θα μπορούσε να επιτευχθεί δια της ερμηνευτικής οδού...». Ειδικότερα δέχεται το ΔΕΚ (σκέψη 202), παραπέμποντας στην πάγια σχετική νομολογία του, ότι «...το κοινοτικό δίκαιο επιβάλλει στα κράτη μέλη να αποκαθιστούν τις ζημιές που έχουν




προκαλέσει στους ιδιώτες λόγω της μη μεταφοράς μιας οδηγίας, εφόσον πληρούνται τρεις προϋποθέσεις. Πρώτα απ' όλα, η σχετική οδηγία πρέπει να έχει ως σκοπό την παροχή δικαιωμάτων στους ιδιώτες. Στη συνέχεια το περιεχόμενο των δικαιωμάτων αυτών πρέπει να μπορεί να προσδιοριστεί βάσει των διατάξεων της εν λόγω οδηγίας. Τέλος πρέπει να υπάρχει αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της παράβασης της υποχρέωσης του κράτους μέλους και της ζημίας που προκλήθηκε...». (βλέπε και απόφαση ΔΕΚ 4ης Ιουλίου 2006 στην υπόθεση C-212/04 Αδενέλερ και διάταξη ΔΕΚ 12ης Ιουνίου 2008 στην υπόθεση C-364/07 Βασιλάκης)

Σχετικά με το άρθρο 8 παρ. 3 ν. 212/1920 ως ισοδύναμο νομοθετικό μέτρο.

Σχετικά με το άρθρο 8 παρ. 3 του Ν. 2112/1920 όπως εφαρμόζεται από τη νομολογία, επιβάλλεται η μετατροπή των συμβάσεων ορισμένου χρόνου – μιας ή διαδοχικών – σε συμβάσεις εργασίας αορίστου χρόνου όταν με αυτές καλύπτονται πάγιες και διαρκείς ανάγκες του εργοδότη. Δηλαδή, στο πλαίσιο της εφαρμογής της διάταξης αυτής, κατάχρηση προκύπτει από τη σύναψη και μιας μόνο σύμβασης ορισμένου χρόνου χωρίς αντικειμενικό λόγο και απαγορεύεται η σύναψη διαδοχικών συμβάσεων ορισμένου χρόνου χωρίς αντικειμενικό λόγο. Έννομη δε συνέπεια της κατάχρησης αποτελεί ο εξ αρχής χαρακτηρισμός της σύμβασης ως αορίστου χρόνου. Επομένως, ως μέτρο πρόληψης υιοθετείται το κριτήριο του αντικειμενικού λόγου – κριτήριο που προβλέπεται στην ρήτρα 5 της συμφωνίας πλαισίου – και ως κύρωση – μέτρο εξάλειψης της παραβίασης η θεώρηση της σύμβασης ως αορίστου χρόνου – κύρωση που επίσης προβλέπεται ρητά στη ρήτρα 5 της συμφωνίας πλαισίου.

Οι διατάξεις του άρθρου 8 παρ. 3 Ν2112/1920 (σε συνδυασμό ενδεχομένως και με άλλες ειδικότερες διατάξεις) μπορούν να θεωρηθούν «ισοδύναμο νομοθετικό μέτρο» προς τη συμφωνία πλαίσιο, όπως δέχεται το ΔΕΚ (σκέψη 77): «... εφόσον το άρθρο αυτό μπορεί, σε συνδυασμό ενδεχομένως με άλλες διατάξεις του εσωτερικού δικαίου, να συμβάλλει επίσης στην αποτελεσματική πρόληψη της καταχρηστικής χρησιμοποίησης διαδοχικών συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, πρέπει να




θεωρηθεί ισοδύναμο με τα μέτρα που απαριθμούνται στη ρήτρα 5, σημείο 1, στοιχεία α' έως γ' της συμφωνίας – πλαισίου...».

Βέβαια, και το ζήτημα της υπαγωγής του άρθρου 8 παρ. 3 Ν 2112/1920 (σε συνδυασμό ενδεχομένως και με άλλες ειδικότερες διατάξεις) στην κοινοτική έννοια του «ισοδύναμου νομοθετικού μέτρου» ανήκει στην αρμοδιότητα των εθνικών δικαστηρίων, όπως γίνεται δεκτό από τη νομολογία. (βλέπε Ολομέλεια Αρείου Πάγου 18/2006, 19/2007 και 20/2007)

Άλλωστε, με την εφαρμογή της διάταξης αυτής οπωσδήποτε επιτυγχάνεται η επιβαλλόμενη κατά τη ρήτρα 5 της συμφωνίας πλαίσιο «εξάλειψη» των συνεπειών της παραβίασης του κοινοτικού δικαίου. Περαιτέρω, η επιβαλλόμενη στον εργοδότη κατ' εφαρμογή της διάταξης αυτής κύρωση διασφαλίζει την πλήρη αποτελεσματικότητα των υφισταμένων μέτρων πρόληψης και ιδίως αφού με μια τέτοια έννομη συνέπεια έχει τον κίνδυνο να κληθεί να καταβάλλει στον εργαζόμενο μισθούς ακόμα και για διαστήματα που μεσολαβούν μεταξύ των συμβάσεων ή μετά τη λήξη της τελευταίας σύμβασης). Στο πλαίσιο δε του δημοσίου τομέα η Διοίκηση θα προσανατολίζεται στην πρόσληψη τακτικού προσωπικού κατόπιν τήρησης των σχετικών διαδικασιών. Περαιτέρω, η έννομη συνέπεια του άρθρου 8 παρ. 3 Ν. 2112/1920 (θεώρηση των συμβάσεων ως αορίστου χρόνου) πληροί τις απαιτήσεις της αρχής της αναλογικότητας, αφού δεν επιβάλλει στον εργοδότη άλλου είδους σχέση από αυτήν που στην πραγματικότητα απαιτούν οι ανάγκες του.

Πρέπει περαιτέρω να παρατηρηθεί ότι και το ΔΕΚ (σκέψη 169) επιβεβαιώνει την αποτελεσματικότητα της κύρωσης αυτής (με αφορμή τις παρατηρήσεις επί των μεταβατικών διατάξεων του Π.Δ. 164/2004), όπου επισημαίνεται ότι: «... η σχέση εργασίας ορισμένου χρόνου αντικαθίσταται από σχέση εργασίας αορίστου χρόνου και ότι, επομένως, το καθεστώς αβεβαιότητας αντικαθίσταται από σταθερότερες εργασιακές σχέσεις...». Πολύ περισσότερο, βέβαια, αποτελεσματική είναι η αναγνώριση (εξαρχής χαρακτηρισμός) των συμβάσεων από ορισμένου σε αορίστου χρόνου, έννομη συνέπεια που απορρέει από την εφαρμογή του άρθρου 8 παρ. 3 του ν. 2112/1920, αφού η αναγνώριση των συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου



χρόνου ως εξαρχής συμβάσεων εργασίας αορίστου χρόνου, αποτελεί τη μόνη κύρωση που ρητά αναφέρεται στη ρήτρα 5 της συμφωνίας πλαισίου.

Δεν υπάρχει επομένως αμφιβολία ότι το άρθρο 8 παρ. 3 του ν. 2112/1920 αποτελεί ισοδύναμο νομοθετικό μέτρο, κατά την έννοια της ρήτρας 5 της συμφωνίας πλαισίου για τις συμβάσεις ορισμένου χρόνου, τούτο δε αφού το ΔΕΚ (σκέψη 76) δέχεται ότι: «... έχει ως αντικείμενο, όπως ακριβώς και τα μέτρα που θεσπίζονται με την εν λόγω ρήτρα, την αποτελεσματική πρόληψη της καταχρηστικής χρησιμοποίησης διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου...».

Η ερμηνεία των ρητρών της Οδηγίας, είναι σύμφωνη και με το πνεύμα του Συντάγματος, όπως αποτυπώνεται στο άρθρο 103 παρ. 8.

Η αναγνώριση υπάρξεως, στη θέση διαδοχικών ιδιωτικού δικαίου συμβάσεων ή σχέσεων εξαρτημένης εργασίας, δεν αντίκειται προς την ανωτέρω συνταγματική διάταξη. Ειδικότερα, κατά τη διάταξη του άρθρου 103 παρ. 8: «1. Νόμος ορίζει τους όρους και τη χρονική διάρκεια των σχέσεων εργασίας ιδιωτικού δικαίου στο Δημόσιο και τον ευρύτερο δημόσιο τομέα, όπως αυτός καθορίζεται κάθε φορά, για την κάλυψη πρόσκαιρων είτε απρόβλεπτων και επείγουσών αναγκών κατά το δεύτερο εδάφιο της παραγράφου 2. Νόμος ορίζει επίσης τα καθήκοντα που μπορεί να ασκεί το προσωπικό του προηγούμενου εδαφίου. Απαγορεύεται η από τον νόμο μονιμοποίηση προσωπικού που υπάγεται στο πρώτο εδάφιο ή η μετατροπή των συμβάσεων του σε αορίστου χρόνου. Οι απαγορεύσεις της παραγράφου αυτής ισχύουν και ως προς τους απασχολούμενους με σύμβαση έργου».

Από τη διάταξη αυτή συνάγονται τα εξής: Συμβάσεις ή σχέσεις εργασίας ορισμένου χρόνου καταρτίζονται νομίμως μόνον όταν με αυτές καλύπτονται πρόσκαιρες ή απρόβλεπτες και επείγουσες ανάγκες και επομένως η διάταξη αυτή απαγορεύει τη μονιμοποίηση με διάταξη νόμου ή τη μετατροπή σε αορίστου χρόνου των συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου που καταρτίστηκαν για την κάλυψη πρόσκαιρων ή απρόβλεπτων και επείγουσών αναγκών, λαμβάνοντας δε υπόψη ότι το εν λόγω άρθρο παραπέμπει προς τούτο

στην παράγραφο 2 αυτού προκύπτει ότι η σχετική απαγόρευση αφορά αποκλειστικώς την μετατροπή των συμβάσεων αυτών με διάταξη νόμου σε αορίστου χρόνου. Συνεπώς, σύμφωνα με τη γραμματική ερμηνεία αυτής της διατάξεως απαγορευμένη είναι η με νόμο μονιμοποίηση ή η από διάταξη νόμου μετατροπή σε αορίστου χρόνου των συμβάσεων ή σχέσεων ορισμένου χρόνου μέσω των οποίων καλύπτονται πρόσκαιρες ή απρόβλεπτες και επείγουσες ανάγκες, οι οποίες κατά το άρθρο 103 θα έπρεπε να έχουν συναφθεί ως συμβάσεις αορίστου χρόνου που καταρτίστηκαν για οποιοδήποτε λόγο σε σύμβαση δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου.

Κατά συνέπεια, σε περιπτώσεις πρόσληψης προσωπικού για κάλυψη δήθεν απρόβλεπτων, πρόσκαιρων και επειγουσών αναγκών με συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου, ενώ στην πραγματικότητα καλύπτονται πάγιες και διαρκείς ανάγκες, είναι στην ευχέρεια των δικαστηρίων να διαγνώσουν τον χαρακτήρα των συμβάσεων αυτών, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 8 παρ. 2 του ν. 2112/1920.


Αντίθετη ερμηνεία, θα στερούσε από τους εργαζομένους την αποτελεσματική προστασία έναντι της κατάχρησης, όπως αυτή επιβάλλεται από την Οδηγία 1999/70 και παρέχεται από την ελληνική έννομη τάξη, από την διάταξη του αρ. 8 παρ. 3 ν. 2112/1920, όπως παγίως ερμηνεύεται από την ελληνική νομολογία.

Άλλωστε,, από την απαγόρευση «μετατροπής» από τον νόμο των συμβάσεων ορισμένου σε αορίστου χρόνου δεν συνάγεται και απαγόρευση για την αναγνώριση του πραγματικού χαρακτήρα ορισμένης έννομης σχέσης, που δεν είναι «μετατροπή», αλλά ορθός χαρακτηρισμός και ορθή και νόμιμη διάγνωση της έννομης σχέσης κατά την δικαστική διαδικασία ή την διοικητική διαδικασία υπό τον έλεγχο του ΑΣΕΠ (Ολ. Α.Π. 18/2006).

Αντιθέτως, δεν μπορεί να γίνει δεκτό, ότι η απαγόρευση της διάταξης του άρθρου 103 παρ. 8 εδ. β περιλαμβάνει και τις περιπτώσεις, κατά τις οποίες τα δικαστήρια πρέπει να διαγνώσουν και να κρίνουν αν και κατά πόσον, οι συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου των εργαζομένων, που απασχολούνται στην πραγματικότητα για την κάλυψη παγίων και διαρκών αναγκών διαφόρων

υπηρεσιών του Δημοσίου Τομέα, αποτελούν ενιαία σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου και συνήφθησαν καταχρηστικά ως ορισμένης χρονικής διάρκειας. Τούτο δε αφού, με την ορθή διάγνωση της έννομης σχέσης των συμβάσεων ορισμένου χρόνου κλπ. από τα Δικαστήρια, θα παύσει με αποτελεσματικό τρόπο η κατάχρηση σε βάρος των εργαζομένων με τις διαδοχικές συμβάσεις εργασίας. Τα ανωτέρω προκύπτουν, αφού η πραγματική διατύπωση της, είναι απολύτως σαφής και δεν αφήνει περιθώρια διασταλτικής ερμηνείας, διότι στην αντίθετη περίπτωση που ήθελε γίνει δεκτό ότι η ως άνω διάταξη περιλαμβάνει και τις ανωτέρω περιπτώσεις, τότε τα αρμόδια δικαστήρια θα στερούνταν την εκ του Συντάγματος δικαιοδοσία τους, να προβαίνουν σε διάγνωση των εννόμων σχέσεων των συμβάσεων εργασίας των εργαζομένων και οι εργαζόμενοι θα στερούνταν το συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαίωμα τους της προστασίας τους από τα Δικαστήρια. Αν ο συνταγματικός νομοθέτης ήθελε, με το άρθρο 103 παρ. 8 εδ. 2 και 3 του Συντάγματος, να απαγορεύσει την αναγνώριση και τον ορθό νομικό χαρακτηρισμό όλων των συμβάσεων ορισμένου χρόνου ή έργου, ως αορίστου χρόνου και από τα Δικαστήρια, όταν καλύπτονται πάγιες και διαρκείς ανάγκες των υπηρεσιών του Δημοσίου κλπ. που απασχολούνται, θα το όριζε ρητά. Πλην όμως κάτι τέτοιο δεν θα μπορούσε να συμβεί, καθώς θα ήταν αντίθετο τόσο στο ίδιο το Σύνταγμα, όσο και στην Κοινοτική Νομοθεσία.

Σε αντίθεση με όσα δέχθηκαν οι αριθμ. 19, 20/2007 αποφάσεις της Ολομέλειας του Αρείου Πάγου, η προσφάτως δημοσιευθείσα (νεότερη) αριθμ. 7/2011 απόφαση της Ολομέλειας του Αρείου Πάγου, έκρινε ότι: «Εξάλλου η φύση της σύμβασης ή της δικαιοπραξίας, δεν εξαρτάται από το χαρακτηρισμό που δίνουν σε αυτήν οι δικαιοπρακτούντες ή ο νόμος, γιατί ο χαρακτηρισμός αυτός αποτελεί έργο του Δικαστηρίου της ουσίας κατά την άσκηση της δικαιοδοτικής λειτουργίας του, όπως οριοθετείται από τις διατάξεις των άρθρων 26 παρ. 3 και 87 παρ. 2 του ισχύοντος Συντάγματος, το οποίο αξιολογώντας τα πραγματικά περιστατικά που εκτίθενται στο δικόγραφο της αγωγής και εφόσον στη συνέχεια προκύψουν και κατά την αποδεικτική διαδικασία, προσδίδει τον ορθό νομικό χαρακτηρισμό στη σύμβαση,



κρίση που στη συνέχεια ελέγχεται αναιρετικά στο πλαίσιο εφαρμογής της διάταξης του άρθρου 559 ή 560 αριθμ. 1 ΚΠολΔ. Η δυνατότητα του ορθού χαρακτηρισμού από το δικαστήριο της έννομης σχέσης ως ορισμένου ή αορίστου χρόνου σύμβασης εργασίας, δεν αποκλείεται στις εργασιακές σχέσεις του Δημοσίου και του ευρύτερου δημοσίου τομέα (Ολ. ΑΠ 18/2006 και 19/2007, η δεύτερη καθόσον αφορά μόνο το μέχρι την 17.4.2001 χρονικό διάστημα και όχι το μεταγενέστερο που άρχισαν να ισχύουν οι προστεθείσες παράγραφοι 7 και 8 του Συντάγματος), αλλά ούτε και από εσωτερικό κανονισμό της υπηρεσίας του εργοδότη είτε ανήκει στο δημόσιο ή στον ιδιωτικό τομέα, ακόμα και εάν ο κανονισμός αυτός έχει αποκτήσει ισχύ νόμου... Εξάλλου στην Ελληνική έννομη τάξη η διασφάλιση των εργαζομένων από την καταστρατήγηση των δικαιωμάτων τους, διά της προσχηματικής επιλογής της συμβάσεως ορισμένου αντί αορίστου χρόνου, αντιμετωπιζόταν με το άρθρο 8 παρ. 3 ν. 2112/1920, σε συνδυασμό με τα άρθρα 280, 671 ΑΚ, 25 παρ. 1 και 3 του Συντάγματος, που εφαρμόζεται σε όλες τις περιπτώσεις συμβάσεων ιδιωτικού δικαίου, ανεξάρτητα αν έχουν συναφθεί στον ιδιωτικό ή δημόσιο τομέα. Σύμφωνα με τη διάταξη αυτή «οι διατάξεις του νόμου αυτού εφαρμόζονται ωσαύτως και επί συμβάσεων εργασίας με ορισμένη χρονική διάρκεια, εάν ο καθορισμός της διάρκειας αυτής δεν δικαιολογείται εκ της φύσεως της συμβάσεως αλλά ετέθη σκοπίμως προς καταστρατήγηση των περί υποχρεωτικής καταγγελίας της υπαλληλικής συμβάσεως διατάξεων του παρόντος νόμου». Κατά την παγιωθείσα στην νομολογία και τη θεωρία ερμηνεία της εν λόγω διάταξης, ενώ αυτή αναφέρεται στην προστασία των εργαζομένων από τη μη τήρηση, από τον εργοδότη, των τυπικών όρων που επιβάλλει κατά την απόλυση ο ν. 2112/1920, αξιοποιήθηκε γενικότερα για τον ορθό νομικό χαρακτηρισμό των συμβάσεων εργασίας ως ορισμένης ή αόριστης χρονικής διάρκειας, με πληρέστερη μάλιστα προστασία έναντι εκείνης της μεταγενέστερης ως άνω κοινοτικής Οδηγίας, εφόσον πρόκειται για διαδοχικές συμβάσεις ορισμένου χρόνου που καλύπτουν πραγματικά ανάγκες της υπηρεσίας πάγιες και διαρκείς και όχι πρόσκαιρες ή απρόβλεπτες. Τούτο δε, λαμβανομένου υπόψη ότι ο ορθός νομικός χαρακτηρισμός ορισμένης

σχέσης, κατά την έννοια που προαναφέρθηκε και που δεν αφορά μόνο το χαρακτηρισμό της ως ορισμένου ή αορίστου χρόνου, αποτελεί κατ' εξοχήν έργο της δικαιοδοτικής λειτουργίας των δικαστηρίων, ανεξάρτητα από τον εκ του νόμου ή τον έχοντα ισχύ νόμου κανονισμό χαρακτηρισμό της συμβατικής σχέσης ως ορισμένου χρόνου (ΑΕΔ 3/2001, ΑΠ Ολ. 6/2001).»

Με τις ανωτέρω παραδοχές της ως άνω αποφάσεως της Ολομέλειας, αντίθετα με όσα δέχθηκαν οι αριθμ. 19, 20/2007 αποφάσεις αυτής, και αντίθετα με την άποψη της μειοψηφίας αυτής, συνάγεται προδήλως ότι στο πλαίσιο της συνταγματικά κατοχυρωμένης δικαιοδοτικής λειτουργίας των Δικαστηρίων δύνανται αυτά να προβαίνουν στην διάγνωση της έννομης σχέσης της συμβάσεως και κατ' ορθό νομικό χαρακτηρισμό να αναγνωρίζουν αυτή, είτε ως συμβάσεως εργασίας ορισμένου χρόνου είτε ως αορίστου χρόνου, κατ' εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 8 παρ. 3 ν. 2112/1920, σε συνδυασμό με τα άρθρα 281, 671 ΑΚ, 25 παρ. 1 και 3 του Συντάγματος, οι οποίες εφαρμόζονται σε όλες τις περιπτώσεις συμβάσεων ιδιωτικού δικαίου, ανεξάρτητα αν έχουν συναφθεί στον ιδιωτικό ή δημόσιο τομέα. Επομένως από τις παραδοχές αυτές, συνάγεται ότι δεν απαγορεύεται στα Δικαστήρια, στο πλαίσιο της δικαιοδοτικής τους λειτουργίας, να προβαίνουν κατ' ορθό νομικό χαρακτηρισμό, με βάση τις προαναφερόμενες διατάξεις, στην αναγνώριση των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου ως συμβάσεων αορίστου χρόνου, όπως άλλωστε τούτο έγινε δεκτό με την αριθμ. 6/2001 απόφαση της Ολομέλειας του Αρείου Πάγου και την αριθμ. 18/2006 του ίδιου Δικαστηρίου.

Ως εκ τούτου, η ερμηνεία που δόθηκε στην προαναφερόμενη διάταξη του άρθρου 103 παρ. 8 του Συντάγματος, ότι με την διάταξη αυτή απαγορεύεται στα Ελληνικά Δικαστήρια της ουσίας να αναγνωρίσουν την έννομη σχέση της συμβάσεως ορισμένου χρόνου, ως αορίστου χρόνου είναι εσφαλμένη, καθόσον θα στερούσε από μία μερίδα Ελλήνων πολιτών, της δικαστικής προστασίας κατά παράβαση των άρθρων 4 παρ. 1, 20 παρ. 1, 25 παρ. 1 του Συντάγματος και του άρθρου 6 παρ. 1 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα ανθρώπινα δικαιώματα. Η απαγόρευση μονιμοποίησης εργαζομένων με συμβάσεις εργασίας ορισμένου

χρόνου ή έργου, ή μετατροπής αυτών σε αορίστου χρόνου, το πρώτον τέθηκε με τις διατάξεις του ν. 2190/1994 στα όργανα της Διοίκησης του Δημοσίου και ευρύτερου Δημοσίου τομέα, και ακολούθως με τα ανωτέρω διατάξεις του Συντάγματος μετά την αναθεώρηση αυτού, στην νομοθετική εξουσία. Τέτοια απαγόρευση προς την Δικαστική εξουσία, εάν πράγματι προβλεπόταν από το Σύνταγμα θα ακρωτηρίαζε δικαιοδοτική λειτουργία και θα ερχόταν σε αντίθεση με πληθώρα άλλων διατάξεων του Συντάγματος.

β) Παραδοχές του ΔΕΚ σχετικά με το άρθρο 103 παρ. 8 Συντάγματος.

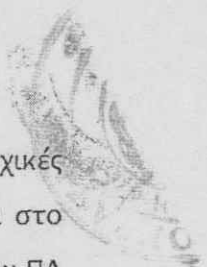
Σχετικά με το κρίσιμο ζήτημα της συνταγματικής απαγόρευσης του άρθρου 103 παρ. 8 Σ, σε αντίθεση με την απόλυτη θέση που υιοθέτησε η πλήρης Ολομέλεια του Αρείου Πάγου το 2007 (αποφάσεις 19/2007 και 20/2007), το ΔΕΚ αναγνωρίζει την ανάγκη σχετικοποίησης της (προκειμένου να παρασχεθεί αποτελεσματική προστασία στους εργαζομένους ορισμένου χρόνου που έχουν υποστεί κατάχρηση, με την εφαρμογή, σύμφωνα με όσα αναφέρθηκαν, του άρθρου 8 παρ. 3 Ν. 2112/1920). Ειδικότερα το ΔΕΚ δέχεται: «... η τροποποίηση του άρθρου 103 παρ. 8, του Συντάγματος της Ελληνικής Δημοκρατίας με σκοπό την επιβολή απόλυτης απαγόρευσης της μετατροπής των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου σε αορίστου χρόνου στον δημόσιο τομέα πραγματοποιήθηκε μετά την έναρξη ισχύος της οδηγίας 1999/70 και πριν από τη λήξη της προθεσμίας για τη μεταφορά της στο Εθνικό δίκαιο, με σκοπό να απαγορευθεί απόλυτα, στον δημόσιο τομέα, η μετατροπή των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου σε συμβάσεις αορίστου χρόνου, αρκεί υπενθύμιση ότι μία οδηγία παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι του κράτους μέλους αποδεκτή – και συνεπώς, έναντι όλων των εθνικών αρχών – είτε κατόπιν της δημοσίευσης της είτε, ανάλογα με τη περίπτωση, από την ημερομηνία της κοινοποίησης της (...). Εν προκειμένω η οδηγία 1999/70 προβλέπει ρητά, στο άρθρο 3, ότι αρχίζει να ισχύει την ημέρα της δημοσίευσης της στην επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, δηλαδή στις 10 Ιουλίου 1999. Κατά την νομολογία του δικαστηρίου, από την συνδυασμένη εφαρμογή των άρθρων 10, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ και 249, τρίτο εδάφιο, ΕΚ και της σχετικής οδηγίας, τα κράτη

μέλη αποδέκτες της οφείλουν να απέχουν από ην θέσπιση διατάξεων ικανών να θέσουν σε σοβαρό κίνδυνο την επίτευξη του αποτελέσματος που επιδιώκει η οδηγία αυτή. Δεν έχει σημασία από την άποψη αυτή αν η επίμαχη διάταξη του Εθνικού Δικαίου, η οποία θεσπίστηκε μετά ην έναρξη ης ισχύος σχετικής οδηγίας, έχει ως σκοπό την μεταφορά της οδηγίας στο Εθνικό Δίκαιο. Κατά συνέπεια, όλες οι αρχές των κρατών μελών έχουν την υποχρέωση να εξασφαλίζουν την πλήρη αποτελεσματικότητα των διατάξεων του κοινοτικού δικαίου, ακόμη κι όταν οι αρχές αυτές προβαίνουν σε αναθεώρηση του Συντάγματος (ΣΚ 204-207) (Βλ. απόφαση ΔΕΚ της 4^{ης} Ιουλίου 2006 στην υπόθεση C-212/04, Αδενέλερ, Συλλ. 2006 και διάταξη ΔΕΚ της 12^{ης} Ιουνίου 2008 στην υπόθεση C-364/07, Βασιλάκης, Συλλ. 2008).

Επομένως, το ΔΕΚ δεν παρέλειψε να επισημάνει ότι η Ελληνική Πολιτεία, ενώ γνώριζε την υποχρέωση της για συμμόρφωση προς τις επιταγές της Οδηγίας 1999/70 ΕΚ, έσπευσε σε θεώρηση του άρθρου 103 Σ κατά τρόπο που οπωσδήποτε – με την υιοθέτηση μιας απόλυτης ερμηνείας – θα έθετε σε σοβαρό κίνδυνο την πλήρη αποτελεσματικότητά της. Έτσι, έμμεσα μεν αλλά με σαφήνεια, επιβάλλεται από το ΔΕΚ υιοθέτηση της ερμηνείας εκείνης του άρθρου 103 παρ. 8 Σ κατά την οποία η διάταξη αυτή δεν οδηγεί σε απόλυτη απαγόρευση «μετατροπής» των συμβάσεων από ορισμένου σε αορίστου χρόνου.

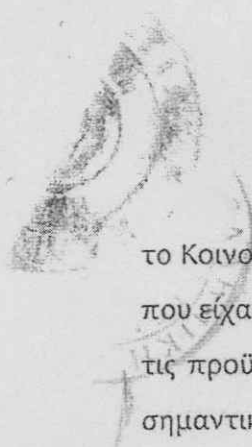
Σχετικά με το ΠΔ 164/2004.

Ως προεκτέθη με τις ρήτρες 2 και 5 της ως άνω Οδηγίας 1999/70/ΕΚ, που επιβάλλει στα κράτη-μέλη την λήψη μέτρων ή την καθιέρωση νομοθετικού πλαισίου για την αποτροπή της κατάχρησης που μπορεί να προκύψει από την χρησιμοποίηση διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, η Χώρα μας είχε την υποχρέωση να εναρμονίσει το εσωτερικό μας δίκαιο και να συμμορφωθεί στην ανωτέρω Οδηγία μέχρι την 10.7.2001 και σε κάθε περίπτωση έως την 10.7.2002. Όμως, δεν είχε προβεί στην εναρμόνιση προς την ανωτέρω Οδηγία με τη λήψη διαφόρων μέτρων κατά τις παραπάνω ημερομηνίες, ενώ το έτος 2003, με καθυστέρηση (εκπρόθεσμα) εξέδωσε τον αριθμ. 81/2003 ΠΔ και αντίθετα με την ως άνω οδηγία, παρερμηνεύοντας αυτήν, δεν συμπεριέλαβε στα ρυθμίσεις του



ανωτέρω διατάγματος τους εργαζομένους που απασχολούνταν με διαδοχικές συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου στον Ευρύτερο Δημόσιο Τομέα και στο Δημόσιο, Ν.Π.Δ.Δ. Ο.Τ.Α. Στη συνέχεια εκπρόθεσμα επίσης, με τις διατάξεις του ΠΔ 164/2004 (κεφάλαιο Α), επιδιώχθηκε η εναρμόνιση της Ελληνικής Νομοθεσίας προς την άνω Οδηγία από της ισχύος του παραπάνω διατάγματος και εντεύθεν. Με τις μεταβατικές διατάξεις του κεφαλαίου Β (άρθρο 11), επιδιώχθηκε η αντιμετώπιση της καταστάσεως που δημιουργήθηκε από το έτος 1999, και ειδικότερα, την έναρξη εφαρμογής της ανωτέρω οδηγίας έως την έναρξη ισχύος του ανωτέρω διατάγματος, δεδομένης της καθυστέρησης της Χώρας μας κατά τα προεκτεθέντα, να εναρμονίσει το εσωτερικό μας δίκαιο προς την οδηγία και να ληφθούν μέτρα προστασίας για την αποφυγή καταχρήσεων που έλαβαν χώρα με διαδοχικές συμβάσεις ορισμένου χρόνου ή έργου που είχαν συναφθεί καταχρηστικά άνευ αντικειμενικού λόγου που να δικαιολογεί την ορισμένη χρονική διάρκεια, στο Δημόσιο και στον Ευρύτερο Δημόσιο Τομέα για την κάλυψη πάγιων και διαρκών αναγκών. Ενόψει δε της εναρμόνισης της Ελληνικής Νομοθεσίας στην ανωτέρω κοινοτική οδηγία με σκοπό την άρση της κατάχρησης, είχαν ήδη δημιουργηθεί στους εργαζομένους ή συμβασιούχους της κατηγορίας αυτής προσδοκίες, για την αναγνώριση – χαρακτηρισμό των συμβάσεων αυτών ως συμβάσεων εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου αόριστου χρόνου και ακολούθως για την αναγνώριση – μετατροπή των συμβάσεων αυτών σε σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου.

Συγκεκριμένα, με τις διατάξεις του ΠΔ 164/2004 (ΦΕΚ Α 134/19.7.2004), άρθρο 1 έως 11, επιχειρήθηκε: α) αφενός μεν, στο Κεφάλαιο Α, η προσαρμογή της ελληνικής νομοθεσίας με τις διατάξεις της Οδηγίας 1999/70/ΕΚ του Συμβουλίου της 28.7.1999, όσον αφορά το προσωπικό του Δημοσίου και ευρύτερου Δημοσίου Τομέα, με σκοπό την βελτίωση της ποιότητας εργασίας των ορισμένου χρόνου εργαζομένων και την θέσπιση σχετικών ρυθμίσεων, προκειμένου να αποτραπεί η κατάχρηση σε βάρος των εργαζομένων με την κατάρτιση διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου και β) αφετέρου δε, στο Κεφάλαιο Β αυτού, με τις μεταβατικές διατάξεις του άρθρου 11, επιχειρήθηκε η εναρμόνιση της ελληνικής νομοθεσίας προς




το Κοινωνικό Δίκαιο, με τη λήψη μέτρων προστασίας για τις διαδοχικές συμβάσεις που είχαν συναφθεί πριν την έναρξη ισχύος αυτού, ήτοι πριν την 19/7/04, ορίζοντας τις προϋποθέσεις, αλλά ταυτόχρονα, εξαιρώντας αυθαίρετα και αδικαιολόγητα, σημαντικές κατηγορίες συμβασιούχων ορισμένου χρόνου, από τα μέτρα αυτά. Ειδικότερα: «Κεφάλαιο Β, άρθρο 11. Διαδοχικές συμβάσεις κατά την παρ. 1 του άρθρου 5 του παρόντος διατάγματος, οι οποίες έχουν συναφθεί πριν την έναρξη ισχύος του παρόντος και είναι ενεργές έως την έναρξη ισχύος αυτού, συνιστούν εφεξής σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου, εφόσον συντρέχουν αθροιστικά οι ακόλουθες προϋποθέσεις: ...».

Με τις ρυθμίσεις του άρθρου 11 του ως άνω διατάγματος, σύμφωνα με τη ρήτρα 5 της Οδηγίας, προβλέφθηκε, ως μέτρο, η μετατροπή των διαδοχικών συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου ή μίσθωσης έργου από 19.7.2004 (εφεξής) σε συμβάσεις αορίστου χρόνου, για την αποφυγή της κατάχρησης που κατά τα προεκτεθέντα, είχε λάβει χώρα στο Δημόσιο κλπ., με την σύναψη διαδοχικών συμβάσεων – σχέσεων ορισμένου χρόνου, για την εξυπηρέτηση με αυτές πάγιων και διαρκών αναγκών, χωρίς η ορισμένη χρονική διάρκεια των ανωτέρω συμβάσεων να δικαιολογείται από αντικειμενικό λόγο που επέβαλε την κατάρτιση τους από το 1999 έως την ισχύ του διατάγματος. Όμως, για την μετατροπή των παραπάνω διαδοχικών συμβάσεων από 19.7.2004 και εφεξής σε συμβάσεις αορίστου χρόνου, ετέθησαν κατ' εσφαλμένη προσαρμογή της Οδηγίας στην Ελληνική νομοθεσία, διάφορες προϋποθέσεις, οι οποίες όμως ταυτόχρονα λειτουργούν και ως εξαιρέσεις για διάφορες κατηγορίες συμβασιούχων ορισμένου χρόνου από τα προβλεπόμενα από την Οδηγία μέτρα προστασίας που αποδεδειγμένα είχαν συναφθεί με το Δημόσιο, ΟΤΑ και ΝΠΔΔ, διαδοχικές συμβάσεις, χωρίς αντικειμενικό λόγο για την κάλυψη πάγιων αναγκών. Με τις εξαιρέσεις αυτές, όμως δεν επέρχεται η άρση – αποφυγή της κατάχρησης, που συντελέστηκε με τις διαδοχικές συμβάσεις και συνεπώς δεν επιτυγχάνεται το επιδιωκόμενο από την Οδηγία αποτέλεσμα στις κατηγορίες αυτές των συμβασιούχων. Παράλληλα, με την θέσπιση αυτών των προϋποθέσεων-εξαιρέσεων, παραβιάζεται η αρχή της μη διακρίσεως των

εργαζομένων (Ρήτρα 3 της Οδηγίας) και η αρχή της ισότητας (Ρήτρα 4 της Οδηγίας), στον ίδιο φορέα, όχι μόνο μεταξύ των εργαζομένων με σχέση εργασίας Αορίστου Χρόνου και Ορισμένου Χρόνου, αλλά ακόμη και μεταξύ των συμβασιούχων ορισμένου χρόνου. Τούτο έχει ως αποτέλεσμα, με τη θέσπιση αυθαίρετων και απαγορευτικών προϋποθέσεων -εξαιρέσεων, να μην έχει γίνει προσαρμογή για τις ως άνω κατηγορίες εργαζομένων – συμβασιούχων, της ελληνικής νομοθεσίας προς την ευρωπαϊκή, από το 1999 έως την 19.7.2004, αφού περιορίζεται η έκταση εφαρμογής αυτής και δεν αντιμετωπίζονται – αποτρέπονται οι καταχρήσεις που είχαν λάβει χώρα με τις συμβάσεις ορισμένου χρόνου, διαφόρων κατηγοριών συμβασιούχων, και οι οποίες κυρίως είναι οι ακόλουθες:

α. Δεν παρέχεται αποτελεσματική, σύμφωνα με την Οδηγία, προστασία στους εργαζομένους – συμβασιούχους που, από το 1999 μέχρι τρεις μήνες πριν τη δημοσίευση του ως άνω ΠΔ, ήτοι έως την 18/4/2004, είχαν ενεργείς συμβάσεις αλλά δεν είχαν ενεργή σύμβαση από την 19/4/2004 έως την δημοσίευση αυτού, με αποτέλεσμα να μην αποτρέπεται, η κατάχρηση που είχε λάβει χώρα σε βάρος τους, με την διαδοχική κατάρτιση συμβάσεων ορισμένου χρόνου ή έργου με σκοπό την καταστρατήγηση των δικαιωμάτων τους, χωρίς αντικειμενικό λόγο που να δικαιολογεί την ορισμένη χρονική διάρκεια και οι οποίες συμβάσεις χρησιμοποιήθηκαν για την κάλυψη πάγιων και διαρκών αναγκών. Έτσι, για την κατηγορία αυτή των συμβασιούχων, οι οποίοι εργάζονταν με διαδοχικές συμβάσεις ορισμένου χρόνου κατά των ανωτέρω χρονικό διάστημα και για τους οποίους ίσως εσκεμμένα, να έπαυσε η κατάρτιση περαιτέρω διαδοχικών συμβάσεων στο Δημόσιο κλπ., από τον Απρίλιο του έτους 2004 και εντεύθεν, ενόψει της επικείμενης θεσμοθέτησης του Π. Διατάγματος δεν ελήφθη ουδένα μέτρο προστασίας κατά παράβαση των αρχών της μη διακρίσεως, ισότητας, αποτελεσματικότητας της Οδηγίας, στερώντας κατά αυτό τον τρόπο την κατηγορία αυτή των συμβασιούχων από τα μέσα της προστασίας που προβλέπονται από την Οδηγία, η οποία υποχρεώνει τα κράτη μέλη, στην λήψη μέτρων προς την άρση της κατάχρησης.



β. Δεν παρέχεται αποτελεσματική, σύμφωνα με την Οδηγία, προστασία στους συμβασιούχους που είχαν προσληφθεί στο Δημόσιο κλπ, με διαδοχικές συμβάσεις, που ήταν μεν ενεργείς την 19.7.2004, πλην όμως η προβλεπόμενη από το ΠΔ 164/2004 συνολική διάρκεια απασχόλησης (24) μηνών, υπολειπόταν έστω και κατά λίγες ημέρες μολονότι δεν ήταν βέβαιο, ότι με την ολοκλήρωση και την λήξη της ενεργούς συμβάσεως εργασίας μας θα συμπληρωνόταν η 24μηνη συνολική διάρκεια, και ενώ ακολούθως, μετά την λήξη της ενεργούς σύμβασης εργασίας, καταρτίστηκαν εκ νέου διαδοχικές συμβάσεις ορισμένου χρόνου ή έργου, χωρίς αντικειμενικό λόγο που να δικαιολογεί την ορισμένη χρονική διάρκεια, για την κάλυψη επίσης πάγιων και διαρκών αναγκών με την ίδια ακριβώς ειδικότητα, με αποτέλεσμα η συνολική διάρκεια απασχόλησης ανέρχεται σήμερα σε 5-6,7 έτη.


γ. Δεν παρέχεται αποτελεσματική, σύμφωνα με την Οδηγία, προστασία στην κατηγορία συμβασιούχων που είχαν προσληφθεί με σύμβαση εργασίας ορισμένου χρόνου, η οποία ήταν ενεργή την 19.7.2004, πλην όμως δεν είχε διανυθεί συνολική διάρκεια απασχόλησης (24) μηνών κατά την ως άνω ημερομηνία, όμως ακολούθως καταρτίστηκαν και άλλες διαδοχικές συμβάσεις μίσθωσης έργου ορισμένης χρονικής διάρκειας 12 μηνών χωρίς αντικειμενικό λόγο, που να δικαιολογεί την ορισμένη διάρκεια, για την εξυπηρέτηση πάγιων αναγκών έχοντας συντελεστεί κατάχρηση σε βάρος τους, με τις διαδοχικές αυτές συμβάσεις και ήδη έχει διανυθεί συνολική διάρκεια συνεχούς απασχόλησης 5, 6, 8 ετών κλπ.

δ. Δεν παρέχεται αποτελεσματική, σύμφωνα με την Οδηγία, προστασία στις περιπτώσεις συμβασιούχων που επί σειρά ετών είχαν καταρτίσει διαδοχικές συμβάσεις ορισμένου χρόνου ή έργου με το Δημόσιο, ΟΤΑ και ΝΠΔΔ, είχαν δηλαδή διανύσει συνολική διάρκεια απασχόλησεως στον ίδιο φορέα, πολύ πέραν των (24) μηνών, ίσως και 6-8 ετών, ήταν ενεργή η σύμβαση εργασίας τους, την 19/7/2004, πλην όμως μεταξύ δύο εκ των διαδοχικών συμβάσεων τους, είχε μεσολαβήσει χρονικό διάστημα πέραν των τριών μηνών, μολονότι οι διαδοχικές συμβάσεις εργασίας τους ή σχέσεις τους ορισμένου χρόνου, είχαν συναφθεί χωρίς αντικειμενικό λόγο, που να δικαιολογεί την ορισμένη διάρκεια τους, και

χρησιμοποιήθηκαν για την κάλυψη πάγιων αναγκών του φορέα στον οποίο προσλήφθηκαν και προς τούτο, είχε λάβει χώρα κατάχρηση σε βάρος τους, με τις συμβάσεις αυτές.

Συνεπώς, με τις ρυθμίσεις και τις εξαιρέσεις που αυθαίρετα έχουν εισαχθεί με τις διατάξεις του άρθρου 11 του ΠΔ 164/2004, δεν παρέχεται η προβλεπόμενη από την Οδηγία αποτελεσματική προστασία και συνεπώς οι διατάξεις αυτές έρχονται σε αντίθεση με την Οδηγία, όσον αφορά τις ως άνω περιπτώσεις συμβασιούχων, των οποίων οι συμβάσεις είχαν καταρτιστεί μετά το έτος 1999 και πριν την 19.7.2004, δηλαδή εντός της χρονικής περιόδου κατά την οποία, η χώρα μας παρέλεπε μη νόμιμα, να προσαρμόσει το ελληνικό δίκαιο προς την Οδηγία και εξακολούθησαν να συνάπτονται και μετά το 2004 συμβάσεις μίσθωσης έργου. Κατά το ως άνω χρονικό διάστημα, καταρτίζονταν διαδοχικές συμβάσεις ή σχέσεις εργασίας ορισμένου χρόνου συμβασιούχων – εργαζομένων με το Δημόσιο, ΟΤΑ κλπ., καταχρηστικά και χωρίς αντικειμενικό λόγο, που να δικαιολογεί την ορισμένη διάρκεια τους, αντίθετα με τις προστατευτικές διατάξεις της Οδηγίας καθώς και κατά παράβαση των διατάξεων του άρθρου 8 του ν. 2112/1920, διατάξεις οι οποίες όχι μόνο, υφίσταντο και ίσχυαν ήδη στην ελληνική νομοθεσία πριν από την Οδηγία, αλλά και παρείχαν αποτελεσματικότερη και πληρέστερη προστασία από το ανωτέρω μεταγενέστερο Διάταγμα, για τους εργαζομένους αυτούς.

Σύμφωνα με τα ανωτέρω, εξαιτίας των «χρονικών προϋποθέσεων» που αυθαίρετα έθεσαν οι ρυθμίσεις του άρθρου 11 του ΠΔ 164/2004, εξαιρούνται οι ως άνω κατηγορίες συμβασιούχων, της προστασίας που προβλέπει η Οδηγία και με αυτό τον τρόπο, παραβιάζονται οι αρχές του Κοινοτικού Δικαίου (Οδηγίας), της μη διακρίσεως, της ισότητας, της αναλογικότητας, της αποτελεσματικότητας και της μη υποβάθμισης του επιπέδου προστασίας των εργαζομένων ορισμένου χρόνου. Επιπρόσθετα δε, συνάγεται, ότι κατ' ουσίαν, όσον αφορά τις κατηγορίες αυτές των συμβασιούχων, δεν επήλθε προσαρμογή της ελληνικής νομοθεσίας προς την οδηγία, άλλως επήλθε πλημμελής προσαρμογή και εσφαλμένη μεταφορά της κοινοτικής οδηγίας την ελληνική νομοθεσία και δεν επετεύχθη το επιδιωκόμενο



αποτέλεσμα, και προς τούτο πρόκειται για υποβάθμιση της ήδη παρεχόμενης προστασίας, η οποία παρέχεται ήδη με τις διατάξεις του άρθρου 8 του ν. 2112/1920, χωρίς επαρκή αιτιολογία.

Περαιτέρω, με τις διατάξεις του άρθρου 11 του ΠΔ 164/2004 που ορίζεται ότι οι διαδοχικές συμβάσεις ορισμένου χρόνου συνιστούν εφεξής και όχι εξαρχής, σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, παρέχεται πλημμελής προστασία ακόμα και για τις κατηγορίες συμβασιούχων που πληρούν τις προϋποθέσεις που έχει θέσει το ανωτέρω διάταγμα. Τούτο δε αφού, μεταξύ των μέτρων που ελήφθησαν, είναι η μετατροπή εφεξής (από 19.7.2004), των διαδοχικών συμβάσεων εργασίας σε σύμβαση αορίστου χρόνου και όχι η αναγνώριση εξαρχής των διαδοχικών συμβάσεων ως συμβάσεως εργασίας αορίστου χρόνου. Τούτο σημαίνει, ότι και η ρύθμιση του άρθρου 11 αποτελεί υποβάθμιση του ήδη προϋφιστάμενου επιπέδου προστασίας των εργαζομένων – συμβασιούχων, που παρεχόταν με τις διατάξεις του άρθρου 8 του ν. 2112/1920, χωρίς επαρκή αιτιολογία, κατά τα προεκτεθέντα.

Επομένως, ο Έλληνας Δικαστής δεν υποχρεούται να εφαρμόσει τις διατάξεις του άρθρου 11 του ΠΔ 164/2004, αλλά αντιθέτως καλείται να παραμερίσει – αγνοήσει τις διατάξεις αυτές που είναι αντίθετες στην οδηγία και να εφαρμόσει, τα ισχύοντα στην Ελληνική νομοθεσία «ισοδύναμα νομοθετικά μέτρα προστασίας», ήτοι τις διατάξεις του ν. 2112/1920. Τούτο δε, αφού το ελληνικό Κράτος, αντί να διατηρήσει τις ευνοϊκότερες διατάξεις του ν. 2112/1920, όπως είχε δικαίωμα, προέβη προσηματικά και αυθαίρετα στην θέσπιση των ρυθμίσεων του άρθρου 11 του ΠΔ 164/2004, με τις οποίες, κατ' ουσία δεν προσαρμόστηκε η ελληνική νομοθεσία στην ευρωπαϊκή οδηγία, αφού δεν επιτυγχάνεται το σκοπούμενο αποτέλεσμα. Άλλως, με το πρόσχημα της εφαρμογής της συμφωνίας – πλαίσιο και την ενσωμάτωση της Οδηγίας στο Ελληνικό Δίκαιο, προέβη στην υποβάθμιση του γενικού επιπέδου προστασίας που παρεχόταν στους συμβασιούχους – εργαζομένους με τις διατάξεις του ν. 2112/1920, πράγμα το οποίο απαγορεύεται ρητά από την ρήτρα 8 της Οδηγίας.

Οι ρυθμίσεις του άρθρου 11 του ΠΔ 164/2004 με τις επαχθείς εξαιρέσεις που έθεσαν για τις προαναφερόμενες κατηγορίες συμβασιούχων, έχουν ως αποτέλεσμα, αφενός μεν, την μη επίτευξη του επιδιωκόμενου με την Οδηγία αποτελέσματος, αφού δεν ελήφθη με αυτές κανένα αποτελεσματικό μέτρο προστασίας για αυτούς αφετέρου δε, την απόλυση από την εργασία τους. Στην συνέχεια με την λήξη της τελευταίας σύμβασης τους. Με τον τρόπο αυτό, θα συντελεστεί ακόμη μεγαλύτερη κατάχρηση σε βάρος τους, αφού η απόλυση που θα επακολουθήσει, (λόγω της παράλειψης να ληφθούν τα προσήκοντα-προβλεπόμενα μέτρα προστασίας για την αποτροπή της κατάχρησης), είναι απεχθέστερη κατάχρηση, από την κατάχρηση που ήδη έλαβε χώρα, με την κατάρτιση διαδοχικών συμβάσεων ορισμένου χρόνου άνευ αντικειμενικού λόγου, που να δικαιολογεί την ορισμένη διάρκεια.

Τέλος, θα πρέπει σε σχέση με το α.8 του ν. 2112/1920 να αναφερθούν επίσης τα ακόλουθα: Στο ισχύον δίκαιο το α. 8 παρ.3 ν 2112/1920 έχει υπεροχή έναντι του δικαίου των ΠΔ 81/2003, 164/2004 και 180/2004 και για ακόμη έναν λόγο. Την υπεροχή την ορίζει ρητά η διάταξη του α. 8 παρ. 1 του πδ 81/2003, που παραμένει σε ισχύ μετά την τροποποίηση του μετα τα π.δ 180 και 164/2004. Επομένως υπερισχύει η ευνοϊκότερη ρύθμιση του α. 8 παρ. 3 2112/1920 σε όσα θέματα είναι ευνοϊκότερη των ρυθμίσεων του πδ 81/2003, όπως ισχύει σήμερα. Το α. 8 παρ. 3 ν 2112/1920 δεν γνωρίζει εξαιρέσεις, ούτε θέτει χρονικούς ή άλλους περιορισμούς για την αποτελεσματική προστασία των εργαζομένων. Για τις εργασιακές σχέσεις που υπάγονται στο πεδίο εφαρμογής του πφ. 164/2004 η υπερίσχυση της ευνοϊκότερης ρύθμισης του α. 8 παρ. 3 ν2112/1920 προκύπτει από την ομοίου περιεχομένου προς αυτή του α. 8 παρ. 1 πδ81/2003, διάταξη του α. παρ. 1 πδ 164:» Το παρόν διάταγμα δεν θίγει ρυθμίσεις ευνοϊκότερες για τους εργαζομένους εν γένει, καθώς για τους εργαζόμενους με αναπηρίες.» Υπερισχύει, επομένως η διάταξη του α. 8 παρ. 3 ν2112/90, για όσα θέματα είναι ευνοϊκότερη των ρυθμίσεων των πδ. 164/2004, που θεσπίζουν εξαιρέσεις και θέτουν χρονικές και άλλες προϋποθέσεις για την προστασία των εργαζομένων. Οι δυο επιφυλάξεις υπέρ των ευνοϊκότερων για τους

εργαζόμενους ρυθμίσεων βρίσκονται σε αρμονία με την αρχή της ευνοϊκότερης ρύθμισης που καθιερώνει το α. 137 παρ. 5 Συνθ.ΕΕ και επιβεβαιώνει το α. 8 παρ. 3 της Οδηγίας. (βλ. ΑΠ 300/2019).

Εν προκειμένω, οι εκκαλούντες, με την απασχόληση μας εξυπηρετούσαμε πάγιες και μόνιμες ανάγκες του εναγομένου-εφεσίβλητου, οι οποίες συνεχώς αυξάνονταν και διευρύνονταν, γεγονός που αποδεικνύει ότι άνευ της εργασιακής μας απασχόλησης ουδόλως θα καθίστατο εφικτή η εύρυθμη και αποτελεσματική λειτουργία του. Η απασχόληση μας στον κλάδο μας ήταν διαρκής και αδιάλειπτη, γεγονός που αποδεικνύει ότι είναι αντικειμενικώς αδύνατο να λειτουργήσουν οι υπηρεσίες-δομές του εναγόμενου-εφεσίβλητου άνευ κατάλληλης στελέχωσης.

Οι ανάγκες που καλύπταμε δεν ήταν πρόσκαιρες και ευκαιριακές, αλλά μόνιμες και διαρκείς, υπήρχαν, υπάρχουν και θα υπάρχουν στο μέλλον, καθώς είναι απαραίτητες για την λειτουργία των υπηρεσιών του Δήμου.

Άλλωστε, πάγιες και διαρκείς δεν είναι οι ανάγκες που διαρκούν εσαεί αλλά οι ανάγκες των οποίων το χρονικό σημείο λήξης δεν δύναται να προσδιοριστεί ούτε κατά προσέγγιση (βλ. ΑΠ 963/2004). Τούτο συνέβη εν προκειμένω, αφού η αδιάκοπη ανανέωση των συμβάσεων μας, ως θετική ενέργεια υποδηλώνει την αναγκαιότητα παραμονής και απασχόλησης μας στην Υπηρεσία, καθώς τοιουτοτρόπως καλύπτονται ανάγκες και καθήκοντα, πάγια και αναγκαία για την διατήρηση της εύρυθμης λειτουργίας του Δήμου και της εξυπηρέτησης των δημοτών.

Επομένως, η εκκαλουμένη, όλως εσφαλμένως, καταστρατηγεί την εθνική και κοινοτική νομοθεσία, μας καθιστά απροστάτευτους απέναντι σε καταχρηστικές τακτικές και στρατηγικές, ενώ σε καμία περίπτωση δεν οδηγεί στην πλήρη εφαρμογή και εναρμόνιση της ευρωπαϊκής νομοθεσίας, η οποία υπερισχύει της εθνικής και η οποία έχει ως στόχο την προστασία των εργαζομένων, την πάταξη των διακρίσεων μεταξύ τους, την εξαφάνιση της κατάχρησης και της εκμετάλλευσης στον εργασιακό χώρο και την ενιαία υιοθέτηση των


προστατευτικών αυτών μέτρων, επί σκοπώ όπως υλοποιηθούν οι θεμελιώδεις πυλώνες λειτουργίας της ΕΕ.

Ειδικότερα, η εκκαλουμένη, εν προκειμένω, κατά παράβαση της 1999/70/ΕΚ Οδηγίας του Συμβουλίου της 28^{ης} Ιουνίου 1999, του αρ. 8 παρ. 2 & 3 του ν.2112/1920 και των διατάξεων του ΠΔ 164/2004 και αγνοώντας πλήρως της ευρωπαϊκή και ελληνική νομολογία, μας καθιστά αδίκως και αυθαιρέτως απροστάτευτους έναντι της κατάχρησης που λαμβάνει χώρα σε βάρος μας, με την σύναψη διαδοχικών συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, χωρίς αντικειμενικό λόγο που να δικαιολογεί την συγκεκριμένη χρονική διάρκεια, ενώ ταυτόχρονα τα καθήκοντα και η παρεχόμενη από μέρος μας εργασία, καλύπτουν μόνιμες, πάγιες, διαρκείς και ολοένα διευρυμένες ανάγκες του εναγομένου-εφεσβλήτου.

Σύμφωνα με την νομολογία ανωτάτων Δικαστηρίων, η απόδοση του ορθού νομικού χαρακτηρισμού μίας σύμβασης εργασίας αποτελεί κατ' εξοχήν έργο της δικαιοδοτικής λειτουργίας των δικαστηρίων, ανεξάρτητα από τον εκ νόμου ή τον έχοντα ισχύ νόμου κανονισμό χαρακτηρισμό της συμβατικής σχέσης ως ορισμένου χρόνου (ΑΕΔ 3/2001, ΑΠ Ολ. 6/2001).

Επιπροσθέτως, η σύναψη διαδοχικών συμβάσεων (τρεις για τον πρώτο εξ ημών, μία για την δεύτερη και δύο για τον τρίτο) σε συνδυασμό με την επιθυμία του εφεσβλήτου, για σύναψη περαιτέρω συμβάσεων αποδεικνύει περίτρανα ότι δεν καλύπταμε πρόσκαιρες ή απρόβλεπτες ή επείγουσες ανάγκες αλλά πάγιες και διαρκείς. Άλλωστε, η λειτουργία του Δημοτικού Γυμναστηρίου δικαιοδοσίας του εναγομένου προβλέπεται διαρκής και αδιάλειπτη, γεγονός που καταδεικνύει την ανάγκη για απασχόληση μόνιμου προσωπικού. Κατόπιν των ανωτέρω, καθίσταται πρόδηλο ότι η σύναψη διαδοχικών συμβάσεων ορισμένου χρόνου λαμβάνει χώρα καταχρηστικά, αφού επί της ουσίας πληρούνται όλες οι προϋποθέσεις για την σύναψη σύμβασης αορίστου χρόνου για κάλυψη μόνιμων και πάγιων αναγκών.

Με βάση τα παραπάνω, η έννομη σχέση που μας συνέδεε με τον εφεσβλήτο, ήταν εξ αρχής αυτή της σύμβασης εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, μετά από ορθό νομικό χαρακτηρισμό αυτής, ο οποίος αποτελεί έργο του δικαστηρίου



της ουσίας και στον οποίο όφειλε να έχει προβεί το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, χωρίς να δεσμεύεται από το χαρακτηρισμό που της δίνει ο νόμος ή οι διάδικοι και δεν συνιστά απαγορευμένη από το α. 108 παρ.3 Σ μετατροπή της σύμβασης από ορισμένου χρόνου σε αορίστου, καθώς η εν λόγω συνταγματική απαγόρευση αφορά μόνο στις συμβάσεις που καλύπτουν πρόσκαιρες, απρόβλεπτες και επείγουσες ανάγκες, και όχι εκείνες που καλύπτουν πάγιες και διαρκείς, όπως οι εκκαλούντες (ΟΛΑΠ18/2006, 7/2011).

Συνεπώς η εκκαλουμένη εσφαλμένως απέρριψε την νόμιμη αγωγή μας και το απολύτως νόμιμο αγωγικό μας αίτημα, σχηματίζοντας εσφαλμένη κρίση και θα πρέπει να εξαφανισθεί.

Β2. Δεύτερος λόγος έφεσης

Η διάταξη του α. 8 παρ. 3 ν 2112/1920, που αποτελεί, όπως προαναφέρθηκε, «ισοδύναμο μέτρο νομοθετικό μέτρο», κατά την έννοια της ρήτρας 5 παρ.1 της Οδηγίας 1999/70/ΕΚ του Συμβουλίου της Ε Ετης 28/6/99, για την πρόληψη των καταχρήσεων από τη χρησιμοποίηση διαδοχικών συμβάσεων ορισμένου χρόνου, τόσο στον ιδιωτικό, όσο και στο δημόσιο τομέα (ΟΛΑΠ18/2006), εφαρμόζεται στις διαδοχικές συμβάσεις εργασίας ή κατ' επίφαση έργου ορισμένου χρόνου, που καταρτίστηκαν και έπειτα από την έναρξη ισχύος του π.δ 164/2004, δηλαδή από την 19/7/2004 και μετά, διάστημα που συνήφθησαν οι αρχικές συμβάσεις των εκκαλούντων, δεδομένου ότι το α/ 9 παρ. 3 του ν. 2112/1920 κατ' ισχύει έναντι των α. 5,6, 7 του π.δ 164/2004:α) ως κανόνας δικαίου με ανώτερη τυπική ισχύ από το εν λόγω π.δ, β) βάσει ρητής πρόβλεψης του α. 10 παρ.1 πδ 164/2004, ότι το διάταγμα αυτό δεν θίγει ρυθμίσεις ευνοϊκότερες για τους εργαζόμενους εν γένει, όπως είναι στην προκειμένη περίπτωση το α/ 8 παρ. 3 ν 2112/1920. Εξάλλου σιωπηρή κατάργηση του ως άνω άρθρου με το π.δ θα αντέβαινε επίσης στο κοινοτικό δίκαιο, διότι στην περίπτωση αυτή, θα επρόκειτο για καταστρατήγηση του κοινοτικού δικαίου από νομοθετικό μέτρο της εσωτερικής έννομης τάξης, δια του οποίου, υποτίθεται ενσωματώνεται η Οδηγία σε αυτήν.

Περαιτέρω, ουδέποτε έχει κριθεί από το ΔΕΚ (νυν ΔΕΕ), ότι η Οδηγία δεν είναι επιδεκτική απευθείας εφαρμογής. (Εφ ΑΘ 32221/2004, Εφ ΑΘ 2401/2016, Εφ ΑΘ 552/2018).

Η εκκαλουμένη κατά κακή εκτίμηση των αποδείξεων, «νομιμοποίησε» την καταχρηστικότητα που εμπεριέχεται στην σύναψη διαδοχικών συμβάσεων εργασίας και άφησε ανοικτό το πεδίο στο Δημόσιο και τον Ευρύτερο Δημόσιο Τομέα, ΟΤΑ και ΝΠΔΔ να λειτουργούν καταχρηστικά εις βάρος των εργαζομένων, ανανεώνοντας συνεχείς συμβάσεις ορισμένου χρόνου, χωρίς να δημιουργούν υποχρεώσεις και εκμεταλλεύονται τους εργαζομένους – συμβασιούχους, οι οποίοι υπό το πέπλο της σύμβασης ορισμένου χρόνου θα καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες τους. Το ως άνω αποτελεί κατάφωρη παραβίαση της εθνικής και κοινοτικής οδηγίας. Η αρχή της ισότητας, της μη διάκρισης μεταξύ των εργαζομένων και η ορθή και ίση μεταχείριση των εργαζομένων, σε περίπτωση μη ακύρωσης της εκκαλουμένης, αποτελούν μέρος των αρχών και θεμελιωδών δικαιωμάτων που καταπατούνται.

Οι εκκαλούντες-ενάγοντες, παρείχαμε καθ' όλη την διάρκεια των οκταμήνων συμβάσεων μας την εργασία μας, υποδειγματικώς, με συνέπεια και ευσυνειδησία. Αναπτύξαμε εξαιρετικές σχέσεις με τους συναδέλφους, τους προϊσταμένους και τους ενδιαφερόμενους-δημότες, ενώ ουδέποτε αποτελέσαμε ακόμη και λόγο για αρνητική συζήτηση ή προβληματισμό.

Οι ανάγκες που καλύπταμε, διά της εργασίας μας, είναι μόνιμες και διαρκείς, ενώ το ωράριο, οι υπηρεσίες, οι αρμοδιότητες και τα καθήκοντα μας δεν διέφεραν σε τίποτε σε σχέση με τα αντίστοιχα των μονίμων υπαλλήλων συναδέλφων μας.

Σύμφωνα με την Οδηγία 1999/70/ΕΚ: «[...] γ) η διαμόρφωση ενός πλαισίου για την αποτροπή της καταχρήσεως που προκύπτει από τις διαδοχικές συμβάσεις εργασίας ή συμβάσεις ορισμένου χρόνου [...]» (Αιτιολογ. Σκέψη 14 Προοιμίου και Ρήτρα 1 Παραρτήματος).

Η αλήθεια είναι ότι, οι εκκαλούντες – ενάγοντες από την πρώτη ημέρα που ετέθη σε ισχύ η πρώτη οκτάμηνη σύμβαση εργασίας, καθημερινώς και αδιαλείπτως

παρείχαμε την εργασία μας, ακριβώς με τον ίδιο τρόπο που το έπρατταν οι μόνιμοι συνάδελφοι μας (ακριβώς ίδιο ωράριο, υποχρεώσεις, αρμοδιότητες και καθήκοντα) καλύπτοντας πάγιες, συνεχείς και ολοένα αυξανόμενες ανάγκες της μόνιμης υπηρεσίας του Δημοτικού Γυμναστηρίου του εναγομένου – εφεσίβλητου. Η αναγκαιότητα κάλυψης των θέσεων που ημείς, δήθεν προσκαίρως και απροβλέπτως, κληθήκαμε να καλύψουμε, σήμερα χρήζουν εκ νέου κάλυψης, παρουσιάζοντας έντονα στοιχεία δυσλειτουργίας της υπηρεσίας. Τούτο σημαίνει ότι η εκ νόμο επιβεβλημένη και αναγκαία αναγνώριση της σύμβασης εργασίας μας, από ορισμένου σε αορίστου χρόνου, είναι επιτακτική, επί σκοπώ όπως καλυφθούν οι πάγιες, μόνιμες και διαρκείς ανάγκες της υπηρεσίας, άνευ περιθωρίου διενέργειας περαιτέρω πράξεων καταχρηστικότητας εις βάρος έτερων συμβασιούχων.

Η εκκαλουμένη, προφανώς έσφαλε και δεν προέβη στην προστασία του συνταγματικώς κατοχυρωμένου δικαιώματος στην εργασία αλλά και στο δικαίωμα των δημοτών του εφεσίβλητου – εναγομένου στην ορθή και επιμελώς δρομολογημένη παροχή υπηρεσιών.

3. Τρίτος λόγος έφεσης

Το εύρος του σφάλματος της εκκαλουμένης καθίσταται πρόδηλο και από την με αριθμ. 33/2020 Απόφαση της Οικονομικής Επιτροπής του εναγομένου – εφεσίβλητου Δήμου Διονύσιου, η οποία δημοσιεύθηκε την 28/1/2020 (πέντε μήνες πριν την δημοσίευση της εκκαλουμένης) και η οποία αυτολεξεί αναφέρει τα κάτωθι: «[...] οι 3 αιτούντες που έχουν ασκήσει την από 8/1/2019 Αγωγή με ΓΑΚ 111841/2019 και ΕΑΚ 2958/2019 Αγωγή ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Τμήματος Εργατικών Διαφορών), καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες του Δήμου Διονύσου και είναι απαραίτητες για την εύρυθμη λειτουργία του, η δε ενδεχόμενη διακοπή της εργασιακής τους σχέσης θα προκαλούσε σοβαρό πρόβλημα στο δημοτικό γυμναστήριο Δήμου Διονύσου [...]».

Από την ως άνω παραδοχή της αρμόδιας Επιτροπής του εναγομένου – εφεσίβλητου Δήμου, προκύπτει προδήλως, ότι η εκκαλουμένη έσφαλε ανεπανόρθωτα προκαλώντας ζημία στους ενάγοντες-εκκαλούντες, αλλά και στον

εναγόμενο, ο οποίος παρουσιάζει δυσλειτουργία και κενότητα στις παρεχόμενες προς τους δημότες υπηρεσίες.

Τόσο εκ του νόμου όσο και εκ της επιβεβλημένης προκύπτουσας ανάγκη του δήμου συνάγεται ότι, καθίσταται μονόδρομος η αναγνώριση των συμβάσεων εργασίας μας από ορισμένου σε αορίστου χρόνου.


4. Τέταρτος λόγος έφεσης

Η εκκαλουμένη, εσφαλμένως δεν έλαβε υπόψη την βαρύνουσα σημασία υπ' αριθ. Πρωτ. 3639/7-2-2020 βεβαίωση του Δημάρχου του εναγομένου-εφεσίβλητου, κ Ιωάννη Καλαφατέλη και του Αντιδημάρχου Τεχνικών Υπηρεσιών και Δημοτικών Έργων, κ Στέφανου Κριεμάδη, η οποία λεπτομερώς και από τους καθ' ύλην αρμοδίους, εξηγούσε την αναγκαιότητα πρόσληψης εργαζομένων με συμβάσεις αορίστου χρόνου για την εύρυθμη λειτουργία της υπηρεσίας του Δημοτικού Γυμναστηρίου καθώς και την αναληψία των υπηρεσιών της αρμοδίας Αποκεντρωμένης Διοίκησης στα πάγια αιτήματα τους, περί προκήρυξης μόνιμων θέσεων για κάλυψη πάγιων αναγκών στον συγκεκριμένο κλάδο και τομέα. Επιπλέον, εκ νέου κατέδειξαν οι ως άνω αρμόδιοι, το γεγονός ότι οι ενάγοντες-εκκαλούντες καλύπταμε πάγιες και διαρκείς ανάγκες του Δήμου, γεγονός που αδιαμφισβήτητα μας παραπέμπει στην νομολογία και την ισχύουσα νομοθεσία, όπως αυτή αναλυτικώς περιγράφεται στο ιστορικό του επικαλούμενου πρωτόδικου δικογράφου.

Η εκκαλουμένη, κατά παράβαση πληθώρας νόμων και νομολογίας που σε αντίστοιχες υποθέσεις έχουν αναγνωρίσει την επί της ουσίας μετατροπή της σύμβασης εργασίας, θέτοντας τέλος στην κατάχρηση και την εκμετάλλευση των συμβασιούχων με διαδοχικές συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου.

Β4. Τέταρτος λόγος έφεσης.

Η εκκαλουμένη κατά κακή εκτίμηση των αποδείξεων, δεν έλαβε υπόψιν της, την παραδοχή των αρμοδίων, αναφορικά με την εκτέλεση από μέρους μας καθηκόντων που καλύπτουν πάγιες, μόνιμες και διαρκείς ανάγκες του εναγομένου-εφεσίβλητου, ο οποίος με συνεχή αιτήματα προς την Αποκεντρωμένη Διοίκηση, τα



οποία μέχρι σήμερα παραμένουν αναπάντητα, έχει ζητήσει να προκηρυχθούν θέσεις εργασίας με σύμβαση αορίστου χρόνου. Δημιούργησε ζημία στους ενάγοντες-εκκαλούντες, στον εναγόμενο εφεσίβλητο, στους δημότες αλλά και δεν κάλυψε το νομικό κενό που δημιουργείται από την αναληγσία της Αποκεντρωμένης Διοίκησης, η οποία αρνείται, διά της σιωπής της, να δώσει λύσει σε ένα τόσο σημαντικό και προβεβλημένο ζήτημα.

Ενόψει των ανωτέρω, η εκκαλουμένη θα πρέπει να εξαφανισθεί ως προς τούτο.

V. ΕΠΙΜΕΤΡΟ.

Επειδή η εκκαλουμένη έχει σφάλει κατά τα ανωτέρω.

Επειδή η εκκαλουμένη απόφαση, βασίσθηκε σε λανθασμένη εφαρμογή και ερμηνεία του νόμου, σε κακή εκτίμηση των προσαχθεισών αποδείξεων καθώς επίσης δεν περιέχει ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία για το σχηματισμό της κρίσης της περί βασιμότητας της ένδικης από 18/12/2019 (με αριθ. καταθ. ΓΑΚ:111841/2019 και ΕΑΚ: 2958/2019) αγωγής των εναγόντων – εκκαλούντων, δέον όπως εξαφανισθεί.

Επειδή από την πρωτοβάθμια διαδικασία δεν αποδείχθηκε μετά αποδείξεων ότι οι ενάγοντες-εκκαλούντες δεν πληρούμε τις προϋποθέσεις του νόμου (εθνικού-κοινοτικού) για την αναγνώριση της σύμβασης εργασίας μας από ορισμένου σε αορίστου χρόνου.

Επειδή ο εναγόμενος – εφεσίβλητος με επίσημες αποφάσεις και βεβαιώσεις αναγνωρίζει την κάλυψη παγίων και μόνιμων αναγκών των υπηρεσιών του, γεγονός που δεν εντάσσεται στις προϋποθέσεις για σύμβαση ορισμένου χρόνου, η οποία θέτει ως όρο την κάλυψη απρόβλεπτων, επειγουσών και πρόσκαιρών αναγκών.

Επειδή επαναφέρουμε ενώπιον Σας όλους τους ισχυρισμούς μας, επιφυλασσόμενοι δε να ασκήσουμε και πρόσθετους λόγους έφεσης.

Επειδή η παρούσα έφεσή μας είναι παραδεκτή, νόμιμη, βάσιμη, αληθής και ασκείται προ πάσης επιδόσεως της υπ' αριθμ. 998/2020 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Τμήμα Εργατικών Διαφορών).

Επειδή το Δικαστήριό Σας είναι το κατά τόπον και καθ' ύλην αρμόδιο προς εκδίκαση της έφεσής μας.

Επειδή για το παραδεκτό της παρούσας έχουμε καταβάλλει το υπ' αριθμ. 36010157495102010077 Εραγανοίο και το υπ' αριθμ..... γραμμάτιο προείσπραξης ΔΣΑ.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

και όσους θα προσθέσουμε με τη ρητή επιφύλαξη παντός νομίμου δικαιώματός μας

ΖΗΤΟΥΜΕ

1. Να γίνει δεκτή η παρούσα έφεσή μας.
2. Να εξαφανιστεί η εκκαλουμένη απόφαση με σκοπό να γίνει δεκτή στο σύνολό της η αγωγή μας, εν όλω.
3. Να καταδικασθεί ο αντίδικος στην δικαστική μας δαπάνη και στην αμοιβή του πληρεξουσίου δικηγόρου μας.

Αθήνα, 15/1/2021

Η πληρεξούσια δικηγόρος
ΕΥΤΕΡΠΗ Κ. ΣΟΦΙΑΔΟΥ - ΣΟΦΙΟΥ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ - Α.Μ.Δ.Σ.Α. 28272
*ΣΚΟΥΦΑ 75 - ΤΚ 106 80 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ/ΦΑΧ: 210 32 19 579 - 6948 114 764
ΑΦΜ: 070278365 - ΔΟΥ: Δ' ΑΘΗΝΩΝ
* email: sofiaidou@sv-law.gr



ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 60, Τ.Κ. 106 79
Α.Φ.Μ. : 090011035 - Δ.Ο.Υ. : Α' ΑΘΗΝΩΝ

ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ Νο: Π2857571

ΓΡΑΜΜΑΤΙΟ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΕΙΣΦΟΡΩΝ & ΕΝΣΗΜΩΝ 42,20 €

Παράρτημα Ι & ΙΙΙ, Ν. 4194/2013 (ΦΕΚ Α' 208 / 27-9-2013)

Ο/Η Δικηγόρος, ΣΟΦΙΑΔΟΥ-ΣΟΦΙΟΥ ΕΥΤΕΡΠΗ-ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
με ΑΜ ΔΣΑ 028272 και ΑΦΜ 070278365

κέρβανε το ποσό των 42,20 € (ΣΑΡΑΝΤΑ ΔΥΟ ΕΥΡΩ ΚΑΙ ΕΙΚΟΣΙ ΛΕΠΤΑ)

για ΕΦΕΤΕΙΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΑΘΗΝΩΝ (ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΕΦΕΣΗ)

για υπόθεση του εντολέα του ΑΡΜΕΝΙΑΚΟΣ ΚΛΠ

ΑΝΑΛΥΣΗ (*)			
ΠΟΣΟ ΑΜΟΙΒΗΣ (Παρ. Ι Ν. 4194/2013) 139,00 €			
ΕΙΣΦΟΡΕΣ		ΕΝΣΗΜΑ	
ΔΣΑ	6,00 €	ΤΑΧΔΙΚ ΚΑΤΑΘΕΣΗΣ	6,00 €
Ε.Φ.Κ.Α.	27,80 €	ΤΑΧΔΙΚ ΑΝΤΙΓΡΑΦΩΝ	2,00 €
Κράτηση του Άρθρ. 29 ν.4596/2019	0,40 €		
ΣΥΝΟΛΟ ΕΙΣΦΟΡΩΝ:	34,20 €	ΣΥΝΟΛΟ ΕΝΣΗΜΩΝ:	8,00 €
ΦΟΡΟΣ	15%		
	20,85 €		
ΕΞΟΦΛΗΣΗ (Μετρητά)	63,05 €		

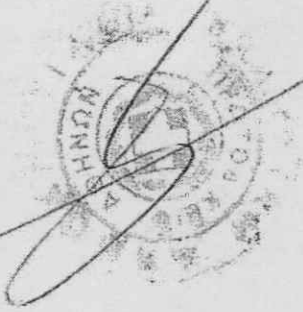
(*) Επί του ποσού των 139,00 € υπολογίζεται ΦΠΑ 24,00 % = 33,36 €

Ο/Η ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ
ΥΦΑΝΤΗ ΝΙΚΗ

Εντολή ΔΣΑ
ΑΘΗΝΑ 18/01/2021 11:46:06



2 από 4



A long, thin, handwritten diagonal line crossing the page from the lower left towards the upper right, passing through the stamps.



Γενική Γραμματεία
Πληροφορικών
Συστημάτων

e-Παράβολο



ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Υπουργείο Οικονομικών

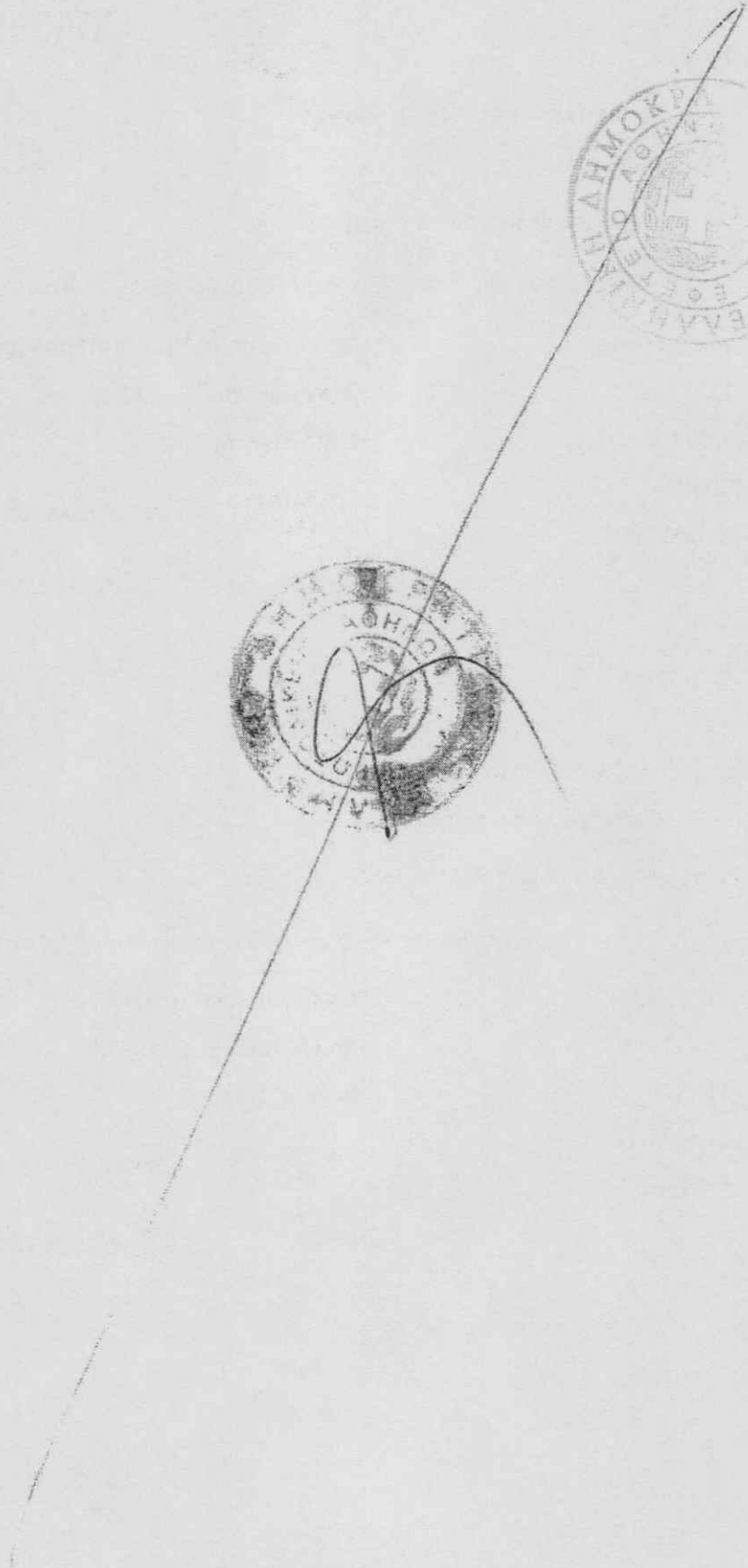
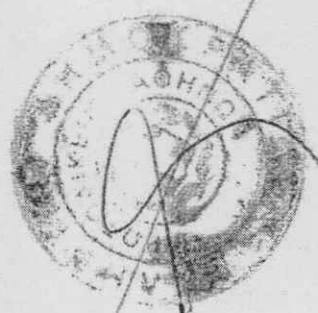
Για χρήση από το Φορέα



Κωδικός Παραβόλου	360101574951 0201 0077	Καταληκτική Ημ/νία Πληρωμής	01/02/2021
Φορέας	Υπουργείο Δικαιοσύνης	Μητρώνυμο	ΜΑΡΘΑ
Κατηγορία Παραβόλου	Άσκηση έφεσης (495 ΚΠολΔ)	Ημ.Γέννησης	
Τύπος Παραβόλου	[4730] Άσκηση έφεσης κατά απόφασης Μονομελούς Πρωτοδικείου	Πρόσθετα Στοιχεία	ΕΦΕΣΗ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠ'ΑΡΙΘ 998/20 ΜΠΑ
Ποσό (€)	100,00 Ευρώ	email	DSOFIADOU@GMAIL.COM
A.Φ.Μ.	133417870		
Επώνυμο/Επωνυμία	ΑΡΜΕΝΙΑΚΟΣ		
Όνομα/Διεύθυνση	ΜΙΧΑΗΛ		
Πατρώνυμο	ΣΠΥΡΙΔΩΝ		

For Official Use

Administrative Fee Code	360101574951 0201 0077	Deadline of Payment	01/02/2021
Public Authority	Υπουργείο Δικαιοσύνης	Moth. Name	ΜΑΡΘΑ
Administrative Fee Category	Άσκηση έφεσης (495 ΚΠολΔ)	Date of Birth	
Administrative Fee Type	[4730] Άσκηση έφεσης κατά απόφασης Μονομελούς Πρωτοδικείου	Additional Info	ΕΦΕΣΗ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠ'ΑΡΙΘ 998/20 ΜΠΑ
Amount (€)	100,00 Euro	email	DSOFIADOU@GMAIL.COM
Tax Reg. Number	133417870		
Last Name/Company	ΑΡΜΕΝΙΑΚΟΣ		
First Name/Address	ΜΙΧΑΗΛ		
Father's Name	ΣΠΥΡΙΔΩΝ		





Dery Sofiadou <dsofiadou@gmail.com>

Ηλεκτρονικό Παράβολο - e-Παράβολο

2 μηνύματα

no.reply@ggpps.gr <no.reply@ggpps.gr>
Προς: DSOFIADOU@gmail.com

9 Δεκεμβρίου 2020 - 11:19 π.μ.

Αγαπητέ πολίτη,

Η πληρωμή παραβόλου που πραγματοποιήσατε με χρήση κάρτας έχει ολοκληρωθεί.

Τα στοιχεία της συναλλαγής σας είναι τα ακόλουθα:

Κωδικός παραβόλου: 36010157495102010077

Ποσό: 100.00 ΕΥΡΩ

Ημερομηνία Πληρωμής: 09/12/2020

Αριθμός συναλλαγής: 4005257/000297576210

Ιστότοπος: Γενικής Γραμματείας Πληροφοριακών Συστημάτων Δημόσιας Διοίκησης – Υπουργείο Ψηφιακής Διακυβέρνησης (<https://www.gsis.gr>)

ΠΡΟΣΟΧΗ: Η πληροφορία στο παρόν ηλεκτρονικό μήνυμα είναι προσωπική και προορίζεται αποκλειστικά για το δικαιούχο του e-Παραβόλου. Στην περίπτωση που λάβετε αυτό το μήνυμα λόγω λάθους τότε απαγορεύεται αυστηρά η αποκάλυψη του περιεχομένου, η αναπαραγωγή, η διανομή ή η χρήση του. Στην περίπτωση λανθασμένης παραλαβής παρακαλούμε αγνοήστε το και διαγράψτε το παρόν ηλεκτρονικό μήνυμα.

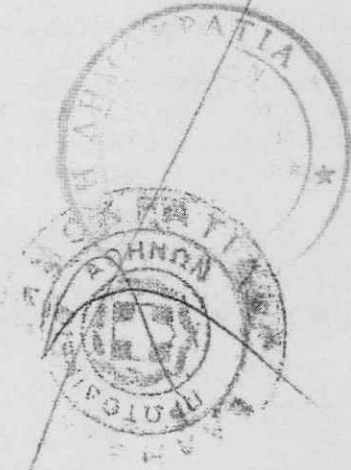
Dery Sofiadou <dsofiadou@gmail.com>
Προς: Νίκος Νικολακόπουλος <nikosnikolakopoulos@gmail.com>

15 Ιανουαρίου 2021 - 6:39 μ.μ.

Με εκτίμηση,
Ντέπυ Κ. Σοφιάδου
Δικηγόρος
Κιν: (+30)6948114764
email: dsofiadou@gmail.com

Αρχή προωθημένου μηνύματος:

Από: no.reply@ggpps.gr
Ημερομηνία: 9 Δεκεμβρίου 2020 - 11:48:03 EET
Προς: dsofiadou@gmail.com
Θέμα: Ηλεκτρονικό Παράβολο - e-ΠαράβολοΑγαπητέ πολίτη,
[Κρυμμένο ανεφερόμενο κείμενο]





Depy Sofiadou <dsofiadou@gmail.com>

winbank mobile - ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΗΣ

2 μηνύματα

Maria Lyroni <lyroni96@gmail.com>
Προς: dsofiadou@gmail.com

15 Ιανουαρίου 2021 - 6:43 μ.μ.

ΚΩΔΙΚΟΣ ΑΝΑΦΟΡΑΣ
ΡΟ20344000245613ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΣΥΝΑΛΛΑΓΗΣ
ΑΓΟΡΑ ΜΕ ΚΑΡΤΑΠΟΣΟ
-100,00€ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ
PARABOLO (1125) 100,00 EUR 516838xxxxxx8741 9311ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΣΥΝΑΛΛΑΓΗΣ
10 Δεκεμβρίου 2020ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΑΞΙΑΣ
10 Δεκεμβρίου 2020ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
APPLICATIONS

Καλησπέρα, είμαι η γυναίκα του Αρμενιάκου που μιλήσαμε πριν λίγο στο τηλέφωνο.
Από τη συναλλαγή έχω αυτό το αποδεικτικό.
Είναι εντάξει;

Depy Sofiadou <dsofiadou@gmail.com>
Προς: Νίκος Νικολακόπουλος <nikospnikolakopoulos@gmail.com>

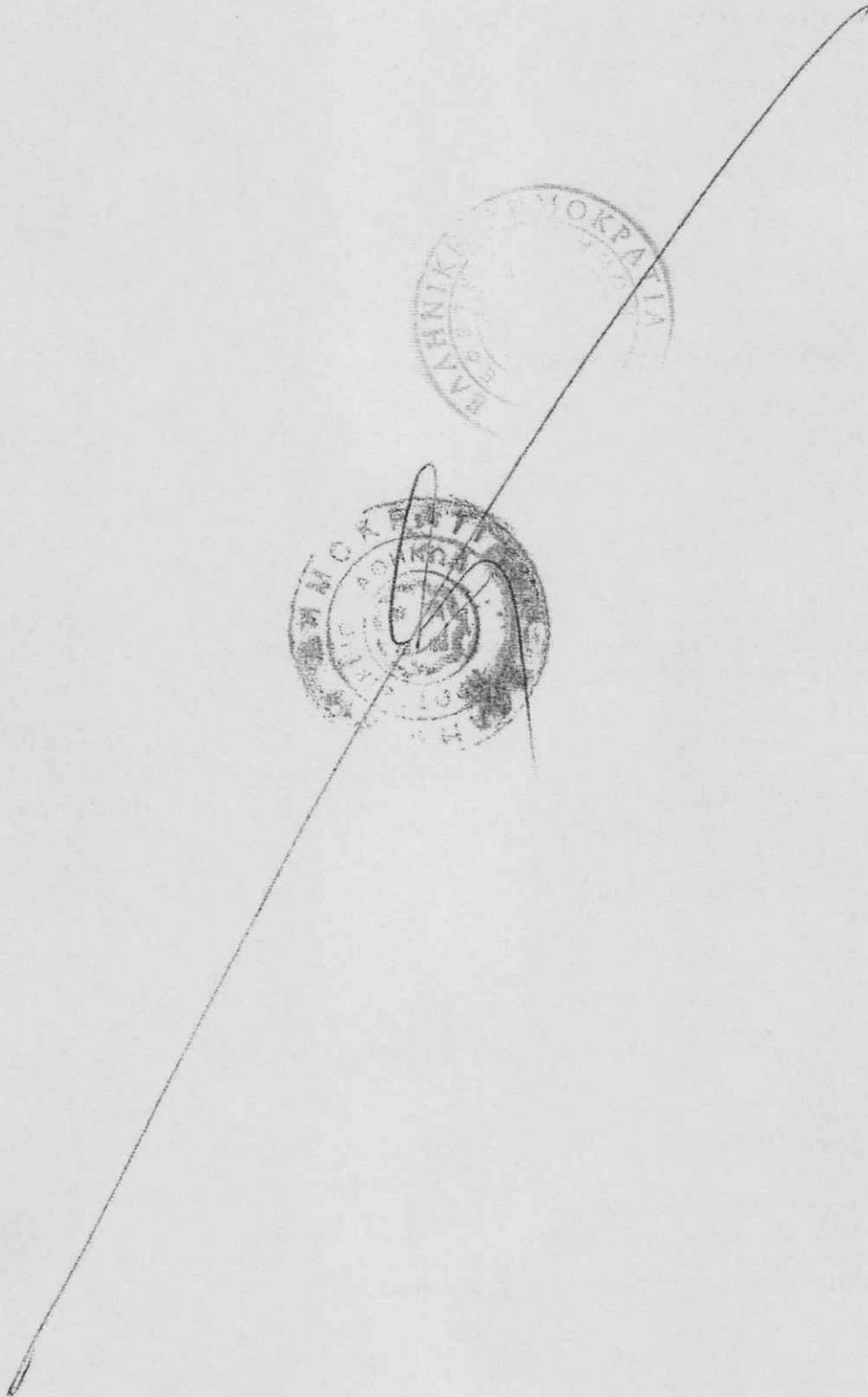
15 Ιανουαρίου 2021 - 6:43 μ.μ.

Με εκτίμηση,
Ντέπη Κ. Σοφιάδου
Δικηγόρος
Κιν: (+30)6948114764
email: dsofiadou@gmail.com

Αρχή προωθημένου μηνύματος:

Από: Maria Lyroni <lyroni96@gmail.com>
Ημερομηνία: 15 Ιανουαρίου 2021 - 18:39:05 EET
Προς: dsofiadou@gmail.com
Θέμα: winbank mobile - ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΗΣ

[Κρυμμένο ανεφερόμενο κείμενο]





ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΚΘΕΣΗ ΚΑΤΑΘΕΣΗΣ ΕΝΔΙΚΟΥ ΜΕΣΟΥ

Είδος Ενδίκου Μέσου: ΕΦΕΣΗ

Γενικός Αριθμός Κατάθεσης: 2537/2021

Ειδικός Αριθμός Κατάθεσης: 214/2021

Στο ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ σήμερα την 18-01-2021 ημέρα Δευτέρα και ώρα 12:06 εμφανίσθηκε στη Γραμματεία ο/η δικηγόρος, ΝΙΚΟΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ με ΑΜ: 037641 του Δ.Σ. ΑΘΗΝΩΝ με Α.Φ.Μ. 302628610 και κατέθεσε την παραπάνω ΕΦΕΣΗ κατά της/των υπ' αριθμ. Αποφάσεως/ων:

998/2020 της διαδικασίας ΕΡΓΑΤΙΚΑ-ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ του ΜΟΝΟμελούς ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ, .

Για την πράξη αυτή συντάχθηκε η έκθεση αυτή που υπογράφεται νόμιμα και κατατέθηκε γραμμάτιο προείσπραξης του ΕΝΔΙΚΟΥ ΜΕΣΟΥ (ΕΦΕΣΗ) που αφορά τον συντάξαντα ΣΟΦΙΑΔΟΥ-ΣΟΦΙΟΥ ΕΥΤΕΡΠΗ-ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ με ΑΜ: 028272 του Δ.Σ. ΑΘΗΝΩΝ με Στοιχεία Προείσπραξης Π2857571 .

Κατατέθηκε/αν το/α παράβολο/α κατάθεσης με αριθμό:

1. Αριθμός Παραβόλου: 36010157495102010077/, Ποσού: 100 ευρώ και Είδους Παραβόλου: e-ΠΑΡΑΒΟΛΟ

ΑΘΗΝΑ, 18-01-2021

Ο/Η Καταθέσας

Ο/Η Γραμματέας

ΝΙΚΟΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

ΣΟΥΚΟΥΛΗ ΠΟΛΥΞΕΝΗ

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ

Για τη νόμιμη σήμανση και την έκδοσή του κατά τη σειρά της παραγγελίας

ΑΘΗΝΑ, 18-01-2021

Ο/Η Προϊστάμενος του Τμήματος

α/α ΣΟΥΚΟΥΛΗ ΠΟΛΥΞΕΝΗ

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

ΑΘΗΝΑ, 18-01-2021

Ο/Η Γραμματέας

ΣΟΥΚΟΥΛΗ ΠΟΛΥΞΕΝΗ





ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΚΘΕΣΗ ΚΑΤΑΘΕΣΗΣ ΔΙΚΟΓΡΑΦΟΥ

Είδος Δικογράφου: ΚΑΤ ΕΦΕΣΗ ΑΠΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ

Γενικός Αριθμός Κατάθεσης: 2326/2021

Ειδικός Αριθμός Κατάθεσης: 1711/2021

Στο ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ σήμερα την 22-04-2021 ημέρα Πέμπτη και ώρα 10:14 εμφανίσθηκε στη Γραμματεία ο/η/οι δικηγόρος/οι ΣΟΦΙΑΔΟΥ-ΣΟΦΙΟΥ ΕΥΤΕΡΠΗ- ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ με ΑΜ: 028272 του Δ.Σ. ΑΘΗΝΩΝ με Α.Φ.Μ. 070278365 και κατέθεσε/αν-προσδιόρισε/αν το παραπάνω δικόγραφο.

Για την πράξη αυτή συντάχθηκε η έκθεση αυτή που υπογράφεται νόμιμα.

Ο/Η Καταθέσας

Ο/Η Γραμματέας

ΣΟΦΙΑΔΟΥ-ΣΟΦΙΟΥ ΕΥΤΕΡΠΗ- ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

ΚΟΤΙΝΗ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΠΡΑΞΗ ΟΡΙΣΜΟΥ ΣΥΖΗΤΗΣΗΣ

Διαδικασία: ΕΡΓΑΤΙΚΑ-ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ

Πινάκιο: 5ο ΤΜΗΜΑ ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ

με Αριθμό Πινακίου: 19

Ορίζουμε ως χρόνο συζήτησης την 23-11-2021, ημέρα Τρίτη και ώρα 11:00 στο ακροατήριο του ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ στον/ην Β1 (-1 ΥΠΟΓΕΙΟ).

ΑΘΗΝΑ, 22-04-2021

Ο/Η Γραμματέας

ΚΟΤΙΝΗ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

το οποίο θεωρήθηκε για τη νόμιμη σήμανση

ΑΘΗΝΑ, 22/04/2021

Ο/Η Γραμματέας





Faint, illegible text or a line of a header.

Faint, illegible text or a line of a header.

Faint, illegible text.

Faint, illegible text.

Faint, illegible text.

Faint, illegible text.

Faint, illegible text.

Faint, illegible text.

Faint, illegible text.

Faint, illegible text.

Faint, illegible text.

Faint, illegible text.

Faint, illegible text.

Faint, illegible text.

Faint, illegible text.

Faint, illegible text.

Faint, illegible text.

Faint, illegible text.

Faint, illegible text.

Faint, illegible text.

Faint, illegible text.

Faint, illegible text.

Faint, illegible text.

Faint, illegible text.

Faint, illegible text.

Faint, illegible text.

Faint, illegible text.

Faint, illegible text.

Faint, illegible text.

Faint, illegible text.

